Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти разширен състав)

9 юни 2021 година*

„Публична служба — Персонал на ЕЦБ — Възстановяване на медицински разходи и на училищни разходи — Подправка на документ — Дисциплинарно производство — Уволнение — Наказателно производство — Прекратяване на производство — Оправдаване — Компетентност на Изпълнителния съвет — Правна сигурност — Погасяване по давност на дисциплинарното преследване — Максима, според която дисциплинарното производство изчаква наказателното — Презумпция за невиновност — Безпристрастност на Дисциплинарния комитет — Грешка при прилагане на правото — Доказателствена сила на доказателствата — Разумен срок — Пропорционалност на санкцията — Интензитет на съдебния контрол — Отговорност“

По дело T-514/19,

DI, представляван от L. Levi, avocate,

жалбоподател,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), представлявана от F. Malfrère и F. von Lindeiner, подпомагани от B. Wägenbaur, avocat,

ответник,

с предмет искане по член 270 ДФЕС и член 50а от Статута на Съда на Европейския съюз, първо, да бъдат отменени решенията на ЕЦБ от 7 май 2019 г., с което жалбоподателят е уволнен без предизвестие на дисциплинарно основание, и от 25 юни 2019 г., с което се отказва възобновяване на производството, второ, да се разпореди възстановяването му на длъжност, считано от 11 май 2019 г., и трето, да бъде поправена неимуществената вреда, която според него му е нанесена с тези решения и поради продължителността на дисциплинарното производство,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (докладчик) и J. Martín y Pérez de Nanclares, съдии,

секретар: M. P. Cullen, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 октомври 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят, DI, става част от персонала на Европейската централна банка (наричана по-нататък „ЕЦБ“ или „Банката“) през 1999 г. Той изпълнява функциите на старши асистент по информационни технологии (ИТ), класиран в категория възнаграждение D, когато срещу него започва дисциплинарно производство във връзка с искания за възстановяване на суми, първо, по фактури за физиотерапевтични услуги, второ, по разписки за фармацевтични разходи, и трето, по фактури за училищно подпомагане.

2 С няколко бележки между 13 декември 2013 г. и 23 ноември 2015 г. дружеството управител на здравноосигурителната схема на ЕЦБ (наричано по-нататък „дружеството A“) уведомява последната за две поредици от деяния. От една страна, жалбоподателят неправомерно искал от него възстановяване на суми по фактури за физиотерапия, предоставяни обаче от лицето B, която е козметик, и от друга страна, искал от него също възстановяване на суми по подправени разписки за фармацевтични разходи.

3 На 14 май 2014 г. ЕЦБ подава сигнал до Staatsanwaltschaft Frankfurt am Main (прокуратура на Франкфурт на Майн, Германия, наричана по-нататък „прокуратурата“) за деянията, свързани с възстановяването на суми по фактурите за физиотерапия.

4 С решението от 21 октомври 2014 г. Изпълнителният съвет на ЕЦБ решава временно да отстрани жалбоподателя от длъжност и да удържи за максимален период от четири месеца 30 % от неговото основно възнаграждение, считано от ноември 2014 г. Това решение е мотивирано с предоставената от дружеството A информация и с необходимостта от предпазване на наказателното разследване и по-нататъшните дисциплинарни действия.

5 На 23 януари 2015 г. ЕЦБ съобщава на прокуратурата предоставената ѝ от дружеството A допълнителна информация относно исканията за възстановяване на суми по фармацевтичните разписки.

6 След като на 3 февруари 2016 г. жалбоподателят е изслушан, на 8 септември 2016 г. генерална дирекция (ГД) „Човешки ресурси, бюджет и организационна структура“ на ЕЦБ изготвя „доклад за евентуално неизпълнение на служебните задължения“ (наричан по-нататък „доклад № 1“) на основание член 8.3.2 от Правилата за персонала на ЕЦБ (наричани по-нататък „Правилата за персонала“). В този доклад са включени две поредици от деяния, за които от жалбоподателя се търси отговорност. На първо място, между 12 ноември 2009 г. и 29 септември 2014 г. жалбоподателят представил на дружеството A 86 фактури за физиотерапевтични сеанси, реализирани от B в полза на неговата съпруга, децата му и самия него, за сумата от 61 490 EUR, от които му били възстановени 56 041,09 EUR, при положение че B не била физиотерапевт, а козметик. На второ място, между фев-

руари 2009 г. и септември 2013 г. жалбоподателят представил с измама на дружеството A и ръкописни разписки от аптеки за общата сума от 21 289,08 EUR, от които му били възстановени 19 427,86 EUR.

7 На 12 септември 2016 г. прокуратурата изготвя обвинителен акт, с който жалбоподателят е обвинен официално и е изправен пред наказателен съд по обвинение в измама по смисъла на член 263, параграф 1 от Strafgesetzbuch (германски наказателен кодекс) и подправка на документи по член 267 от същия кодекс, тъй като неоснователно поискал възстановяване на суми по 71 фактури за физиотерапевтични грижи. В същия обвинителен акт на основание член 154 от Strafprozessordnung (германски наказателно-процесуален кодекс) прокуратурата прекратява производството в частта относно фармацевтичните разписки, тъй като във връзка с деянията, за които се търси отговорност, все още са необходими значителни действия по разследване.

8 На 18 ноември 2016 г. главният директор по услугите на ЕЦБ, „действащ от името на Изпълнителния съвет“, започва дисциплинарно производство срещу жалбоподателя за предполагаемо неизпълнение на служебните му задължения, налагащо сезиране на Дисциплинарния комитет, и иска от последния да даде становище в съответствие с член 8.3.15 от Правилата за персонала. Това производство започва въз основа на доклад № 1 и се отнася за деянията, свързани с фактурите за физиотерапия и разписките от аптеки.

9 Дисциплинарният комитет разменя няколко писма с жалбоподателя и го изслушва на 13 февруари 2017 г.

10 На 5 септември 2017 г. ГД „Човешки ресурси, бюджет и организационна структура“ на ЕЦБ изготвя втори „доклад за евентуално неизпълнение на служебните задължения“ по смисъла на член 8.3.2 от Правилата за персонала (наричан по-нататък „доклад № 2“). Този доклад се отнася за фактурите за училищно подпомагане на двете деца на жалбоподателя, по които той е поискал възстановяване на основание член 3.8.4 от Правилата за персонала през 2010 г., 2012 г. и 2014 г., и отново през януари 2017 г. Според този доклад съществува основателно подозрение, че издадените от възпитателката C фактури за училищно подпомагане не са истински и верни.

11 На 19 септември 2017 г. предвид доклад № 2 главният директор по услугите, „действащ от името на Изпълнителния съвет“, решава да включи тези деяния в обхвата на задачата на Дисциплинарния комитет.

12 На 12 октомври 2017 г. ЕЦБ сезира прокуратурата за частта от случая, отнасяща се за фактурите за училищно подпомагане.

13 На 17 октомври 2017 г. Дисциплинарният комитет изслушва жалбоподателя и неговата съпруга.

14 На 18 октомври 2017 г. наказателен състав на Landgericht Frankfurt am Main (Областен съд Франкфурт на Майн, Германия) оправдава жалбоподателя по обвиненията, свързани с фактурите за физиотерапия, поради „фактически причини“, тъй като съдът бил убеден „след проведеното съдебно заседание […], че твърдените в обвинителния акт деяния „не са доказани“.

15 На 11 април 2018 г. Дисциплинарният комитет дава своето становище. Най-напред, според него неистинността на фактурите за физиотерапия не е доказана в достатъчна степен, но жалбоподателят е знаел, че B не е физиотерапевт, а козметик, или поне е трябвало да се усъмни в нейната квалификация. По-нататък, Дисциплинарния комитет счита, че фактите, на които се основават упреците във връзка с представянето на фармацевтичните разписки и фактурите за училищно подпомагане, също не са доказани в достатъчна степен и че производството трябва да се прекрати в това отношение, без това да засяга възможността за възобновяването му, ако се представят нови доказателства. С оглед на гореизложеното Дисциплинарният комитет препоръчва на жалбоподателя да се наложи санкция, а именно временно намаляване на възнаграждението с 400 EUR месечно за период от дванадесет месеца.

16 След като жалбоподателят представя бележките си по становището на Дисциплинарния комитет от 11 април 2018 г., главният директор по услугите му връчва решение на Изпълнителният съвет от 10 юли 2018 г., съгласно което в този случай самият той ще упражни дисциплинарните правомощия (наричано по-нататък „решението от 10 юли 2018 г.“).

17 След това главният директор по услугите връчва на жалбоподателя проект на решение на Изпълнителния съвет да бъде уволнен без предизвестие. Следва размяна на писма.

18 На 7 май 2019 г. Изпълнителният съвет решава да уволни жалбоподателя без предизвестие (наричано по-нататък „решението за уволнение“).

19 Първо, Изпълнителният съвет счита, от една страна, че „[в] продължение на почти пет години [жалбоподателят] е демонстрирал пълно и трайно безразличие по въпроса дали [B] притежава изискваната квалификация, за да предоставя физиотерапевтични услуги, въпреки ясните и обективни причини, налагащи да се осведоми за нейната квалификация“, и от друга страна, че „активно е криел част от информацията“ от дружеството A и от ЕЦБ.

20 Второ, що се отнася до фармацевтичните разписки, които са над 500, според Изпълнителния съвет жалбоподателят не може да не си е давал сметка, че изготвянето им в ръкописен вид е твърде необичайно в Германия и че има обективни признаци, доказващи че не са истински и верни.

21 Трето, що се отнася до фактурите за училищно подпомагане, Изпълнителният съвет по-специално констатира, че фигуриращият върху тях данъчен номер е почти идентичен с посочения върху фактурите за физиотерапия и че финансовата администрация на Франкфурт на Майн (Германия) е потвърдила, че не е истински. Изпълнителният съвет отбелязва също, че посоченият върху тези фактури адрес на C също е почти идентичен с този на B. Ето защо според ЕЦБ е малко вероятно жалбоподателят да не е забелязал тези сходства. Поради това според Изпълнителния съвет жалбоподателят е представил фактури за училищно подпомагане, които не са били истински и верни, с цел сумите по тях да бъдат възстановени.

22 С оглед на всичко гореизложено Изпълнителният съвет по същество посочва, че правото да се иска възстановяване на разходи за медицинска помощ и за училищно подпомагане, не означава, че членовете на персонала могат да не държат сметка за наличието на обстоятелства, които опорочават издаването на фактури или разписки и са такива, че всяко разумно предпазливо лице би си задало въпроси дали тези фактури или разписки

представляват надлежна документация, даваща право на възстановяване на сумите по тях. Според Изпълнителния съвет при наличие на такива обстоятелства членовете на персонала са длъжни поне да уведомят администрацията по своя инициатива и да ѝ съдействат. Поради това Изпълнителния съвет стига до извода, че жалбоподателят е виновен за това, първо, че не е изпълнил задължението си за лоялност към институцията, второ, че не е изпълнил задължението си да зачита общите ценности на ЕЦБ и в професионалния и личния си живот да се държи по начин, който съответства на статута ѝ, трето, че трайно не е изпълнявал задължението си да защитава финансовите интереси на институцията и четвърто, че е поставил в риск репутацията на Банката.

23 Междувременно, на 30 април 2019 г., прокуратурата уведомява жалбоподателя, че разследването по фактурите за училищно подпомагане е прекратено на основание член 170, параграф 2 от Наказателно-процесуалния кодекс поради липса на достатъчно подозрения, за да се предприемат действия от прокуратурата.

24 С писмо от същия ден, регистрирано от ЕЦБ на 15 май същата година, прокуратурата уведомява и ЕЦБ, че това разследване е прекратено. В това писмо прокуратурата добавя, че според проведените издирвания официална регистрация на C не съществува, а фигуриращият върху фактурите ѝ данъчен номер не е бил предоставян. Според прокуратурата обаче не може да се изключи възможността въпросните фактури действително да са били издадени и платени от обвиняемия, а съдържащите се в тях неверни сведения могат да се обяснят с „други причини“.

25 С писмо от 12 юни 2019 г. жалбоподателят уведомява главния директор по услугите за резултата от производството, проведено от прокуратурата по фактурите за училищно подпомагане, и иска от ЕЦБ да преразгледа решението си за уволнение.

26 С писмо от 26 юни 2019 г. главният директор по услугите уведомява жалбоподателя за решението на Изпълнителния съвет от 25 юни същата година да не възобновява дисциплинарно производство (наричано по-нататък „отказът да се възобнови производството“). В основата на това решение стоят два мотива. ЕЦБ най-напред твърди, че прокуратурата е трябвало да провери дали твърдените деяния съставляват нарушение на германското наказателно право с оглед на доказателствените критерии, приложими за наказателните производства, докато ЕЦБ е трябвало да провери дали твърдените деяния съставляват нарушение на собствените ѝ правила за работа с оглед на различни доказателствени критерии, приложими за дсциплинарните производства. ЕЦБ отбелязва по-нататък потвърждението от страна на прокуратурата, че официална регистрация на C не съществува и че фигуриращият върху фактурите данъчен номер не е истински.

II. Производство и искания на страните

27 На 18 юли 2019 г. жалбоподателят подава разглежданата жалба в секретариата на Общия съд.

28 На 8 ноември 2019 г. ЕЦБ подава писмената защита.

29 На 22 януари 2020 г. жалбоподателят подава писмената реплика.

30 На 6 март 2020 г. ЕЦБ подава писмената дуплика.

31 На 7 юли 2020 г. чрез процесуално-организационно действие, разпоредено на основание член 89, параграф 3, буква г) от процедурния му правилник, Общият съд приканва ЕЦБ да представи два документа. ЕЦБ изпълнява процесуално-организационното действие в определения срок.

32 По предложение на четвърти състав, на основание член 28 от Процедурния правилник Общият съд решава да препрати делото за разглеждане от разширен съдебен състав.

33 По предложение на съдията докладчик Общият съд (четвърти разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, писмено поставя на страните въпроси, като ги приканва да отговорят в хода на съдебното заседание.

34 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени решението за уволнение и решението производството да не се възобновява (наричани по-нататък заедно „обжалваните решения“),

– вследствие на това да разпореди възстановяването му на длъжност, считано от 11 май 2019 г., с всички свързани с това финансови права и с подходящо оповестяване, за да се възстанови доброто му име,

– при всички случаи да осъди ЕЦБ да го обезщети за неимуществената вреда, която понесъл и която оценява ex æquo et bono на 20 000 EUR,

– да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

35 ЕЦБ иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски,

– доколкото е необходимо да призове като свидетел жалбоподателя, неговата съпруга, децата му и евентуално B, за да бъдат изслушани по повод фактурите за физиотерапия, или в това отношение да бъде изслушан поне жалбоподателят в качеството му на страна в разглеждания спор.

III. От правна страна

A. Първото искане в жалбата: отмяна на обжалваните решения

1. Предварителни бележки

36 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателят изтъква девет основания. Предвид съдържанието на жалбата броят им обаче е десет, а именно:

– първо: липса на компетентност на издателя на обжалваните решения,

– второ: нарушение на член 8.3.2 от Правилата за персонала и на принципа на правна сигурност,

– трето: нарушение на максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ и на принципа на добра администрация, както и неизпълнение на задължението за полагане на грижа,

– четвърто: нарушение на член 8.3.7 от Правилата за персонала и на принципа на безпристрастност, залегнал в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“),

– пето: нарушение на правото на защита,

– шесто: явни грешки в преценката,

– седмо: нарушение на правото на презумпция за невиновност и на член 48 от Хартата,

– осмо: нарушение на изискването за разумен срок и неизпълнение на задължението за полагане на грижа,

– девето: неизпълнение на задължението за мотивиране,

– десето, изтъкнато при условията на евентуалност: нарушение на принципа на пропорционалност.

37 Посочените по-горе трето и седмо основание обаче трябва да се разгледат заедно.

38 Освен това ЕЦБ най-общо твърди, че само първото основание — относно липсата на компетентност на издателя на акта — може да се отнесе към искането за отмяна на отказа да се възобнови производството.

39 Трябва обаче да се отбележи, че макар жалбоподателят да насочва своите оплаквания главно срещу решението за уволнение, третото и седмото основание — по същество относно несъблюдаването на максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ и относно нарушението на правото на презумпция за невиновност — са насочени в еднаква степен и срещу отказа да се възобнови производството предвид решението на прокуратурата да прекрати разследването по фактурите за училищно подпомагане. Освен това, ако се окаже, че решението за уволнение трябва да бъде отменено, отказът да се възобнови производството, също би трябвало да се отмени в резултат на това, а и от съображения за правна сигурност, за да се отстрани всякаква евентуална пречка пред изпълнението на задължението на ЕЦБ в съответствие с член 266 ДФЕС да вземе необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение.

2. Първото основание: липса на компетентност на издателя на обжалваните решения

40 Съгласно член 44, подточка ii) от Условията за работа на персонала на ЕЦБ (наричани по-нататък „Условията за работа“) Изпълнителният съвет може да разпореди уволнение със или без предизвестие като дисциплинарна санкция. В член 8.3.17 от Правилата за

персонала обаче се посочва, че „[г]лавният директор по услугите, действащ от името на Изпълнителния съвет, решава коя е най-подходящата дисциплинарна санкция за членовете на персонала, включени в категория възнаграждение I или по-ниска, […]“.

41 В разглеждания случай обжалваните решения са приети от Изпълнителният съвет, но според жалбоподателя те са били от компетентността на главния директор по услугите по силата на делегирането на компетентност, предвидено в член 8.3.17 от Правилата за персонала.

42 Както обаче посочва ЕЦБ, на 10 юли 2018 г., тоест преди да приеме решението за уволнение, Изпълнителният съвет взема решението самият той да упражни дисциплинарните правомощия спрямо жалбоподателя (вж. т. 16 по-горе).

43 Жалбоподателят същевременно твърди, че за оттеглянето на делегирането на главния директор по услугите е било необходимо предварително консултиране с Комитета по персонала. Той съответно счита, че след като такова консултиране не е проведено, решението от 10 юли 2018 г. е нередовно, а това означавало, че Изпълнителният съвет взел решението за уволнение вместо правно компетентния орган.

44 За да обоснове необходимостта Комитетът по персонала да бъде консултиран, жалбоподателят твърди, на първо място, че решението от 10 юли 2018 г. представлява изменение на Правилата за персонала и че такова изменение изисква консултиране на този комитет в съответствие с член 21 от Процедурният правилник на ЕЦБ и принципа на паралелност на производствата.

45 Противно на твърденията на жалбоподателя, с решението от 10 юли 2018 г. обаче не се отменя член 8.3.17 от Правилата за персонала. Както той самият признава в писмената реплика, това решение засяга само него и единствено разглеждания случай. Следователно то е с индивидуално приложение.

46 Задължението за консултиране на Комитета по персонала впрочем се отнася само за изменението на актове с общо приложение (определение от 9 ноември 2017 г., Bowles/ЕЦБ, T-564/16, непубликувано, EU:T:2017:816, т. 48). В член 48 от Условията за работа всъщност се посочва, че Комитетът по персонала „представлява общите интереси на всички членове на персонала по отношение на трудови договори, правилници за персонала и възнагражденията, условия за наемане, полагане на труд, здраве и безопасност в ЕЦБ, социална сигурност и пенсионни схеми“. Освен това, съгласно член 49 от същите условия за работа „с Комитета по персонала се провежда консултация преди всякакво изменение в настоящите условия за работа, Правилата за персонала и свързани с тях области, както е определено в член 48 по-горе“.

47 На второ място, жалбоподателят обаче твърди, че дори само той да е засегнат от решението от 10 юли 2018 г., възможността Изпълнителният съвет да разглежда индивидуални случаи, изключва възприемането на член 8.3.17 от Правилата за персонала като окончателна разпоредба, а тя се оказва изменяема разпоредба по волята на ЕЦБ. В областта на дисциплинарната отговорност правната сигурност и публичността били абсолютно необходими. При това положение според жалбоподателя консултирането на Комитета по персонала щяло да бъде от полза.

48 В това отношение трябва се отбележи, че Изпълнителният съвет отговаря за текущото управление на ЕЦБ по силата на член 11.6 от Протокола за устава на Европейската система на централните банки и на ЕЦБ и че член 44, подточка ii) от Условията за работа му признава по-специално компетентността да взема решения за уволнение без предизвестие.

49 При това положение, поверявайки на главния директор по услугите грижата да взема индивидуални решения за уволнение „от името на Изпълнителния съвет“, член 8.3.17 от Правилата за персонала се вписва в рамките на широкото право на преценка, с което институциите на Европейския съюз разполагат във вътрешно отношение, за да се организират според техните нужди (вж. в този смисъл решение от 26 май 2005 г., Tralli/ЕЦБ, C-301/02 P, EU:C:2005:306, т. 58). Макар впрочем изтъкнатият от жалбоподателя принцип на правна сигурност да задължава администрацията, когато приема норми, да ги съставя така, че да бъдат достатъчно ясни, за да могат правните субекти недвусмислено да знаят какви са техните права и задължения и съответно да действат съобразно тях, този принцип не задължава ЕЦБ да ограничи правото на преценка, с което разполага, за да се организира (вж. по аналогия решение от 24 септември 2019 г., US/ЕЦБ, T-255/18, непубликувано, EU:T:2019:680, т. 90). Ето защо принципът на правна сигурност допуска посоченият по-горе член 8.3.17 да бъде тълкуван в смисъл, че решенията на главния директор по услугите в тази област са израз на решенията на Изпълнителния съвет, който поема изцяло отговорността за тях и на който те могат да се припишат от правна гледна.

50 Освен това правилата за добра администрация в областта на управлението на персонала действително предполагат разпределението на компетентностите вътре в ЕЦБ да бъде ясно определено и надлежно публикувано (решение от 9 юли 2008 г., Kuchta/ЕЦБ, F-89/07, EU:F:2008:97, т. 62). В разглеждания случай член 8.3.17 от Правилата за персонала е публикуван и ЕЦБ обосновава избора да не оповести публично решението от 10 юли 2018 г. в интерес на жалбоподателя, за да предпази неговата репутация в момент, в който не е можел да се предвиди окончателният резултат от дисциплинарното производство. Това решение освен това е било връчено на жалбоподателя и той съответно е бил уведомен за него.

51 Следователно решението на Изпълнителния съвет пряко да упражни дисциплинарните правомощия в конкретния случай на жалбоподателя не води до изменение на Правилата за персонала, за което щеше да е необходимо консултиране с Комитета по персонала с цел осигуряване на правна сигурност и публичност, както твърди жалбоподателят.

52 В допълнение трябва да се отбележи, че жалбоподателят не е лишен от никаква гаранция. Напротив, упражняването на компетентност чрез колегиален метод на вземане на решения, както в разглеждания случай, по принцип предлага повече защита на адресатите на мерките, които трябва да се вземат, отколкото упражняваната компетентност само от едно лице (вж. в този смисъл решение от 19 септември 2019 г., GE Healthcare/Комисия, T-783/17, EU:T:2019:624, т. 182).

53 Следователно първото основание трябва се отхвърли по същество.

3. Второто основание: нарушение на член 8.3.2 от Правилата за персонала и на принципа на правна сигурност

54 Съгласно член 8.3.2, трето тире от Правилата за персонала „[д]исциплинарното производство трябва да започне до пет години след извършването на деянията и в годината на тяхното разкриване, освен при тежко нарушение, което може да доведе до уволнение, като тогава сроковете са съответно 10 години и една година“.

55 Жалбоподателят твърди, че по силата на тази разпоредба преследването за деянията е погасено по давност поради изтичането на едногодишния срок, считано от разкриването им.

а) Императивен или не е едногодишният срок

56 ЕЦБ твърди, че едногодишният срок, предвиден в член 8.3.2 от Правилата за персонала, не е императивен. Според нея съгласно съдебната практика надхвърлянето на срок води до отмяна на съответния акт само ако е неразумно, в смисъл, че засяга правото на защита, а жалбоподателят не твърди това.

57 Макар да е изложен при условията на евентуалност, този довод трябва да се разгледа на първо място.

58 В това отношение трябва да се припомни, че функцията на давностния срок е да осигури правната сигурност и че това основно изискване не допуска администрацията да може да отлага неограничено упражняването на правомощията си (вж. в този смисъл решения от 10 юни 2004 г., François/Комисия, T-307/01, EU:T:2004:180, т. 45 и 46 и от 8 март 2012 г., Kerstens/Комисия, F-12/10, EU:F:2012:29, т. 122 и 123). Поради това при наличие на разпоредби, с които се определят давностни срокове за започването на дисциплинарно производство, всякакви съображения, свързани с разумен срок, трябва да се отхвърлят (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 52—54 и от 18 юни 2008 г., Hoechst/Комисия, T-410/03, EU:T:2008:211, т. 224). Макар да е приемано, че сроковете в областта на дисциплинарната отговорност не са преклузивни, това е правено само за онези, които са свързани с протичането на производството (решение от 17 март 2015 г., AX/ЕЦБ, F-73/13, EU:F:2015:9, т. 174; вж. също, що се отнася до сроковете, посочени в раздел 5 от приложение IX към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, решение от 8 март 2012 г., Kerstens/Комисия, F-12/10, EU:F:2012:29, т. 124), а не за онези, които се отнасят за започването му.

59 Следователно ЕЦБ неправилно твърди, че едногодишният давностен срок, предвиден в член 8.3.2 от Правилата за персонала, не е императивен.

60 В този контекст ЕЦБ твърди, че в разглеждания случай преследването за деянията не е погасено по давност.

б) Въпросът дали преследването за деянията е погасено по давност

1) Понятието „разкриване на деянията“, определящо началото на едногодишния давностен срок

61 ЕЦБ отбелязва, че съгласно член 8.3.2 от Правилата за персонала едногодишният давностен срок започва да тече едва от разкриването на деянията. Ето защо трябва да се определи какво обхваща това понятие.

62 В това отношение от член 8.3.15 от Правилата за персонала следва, че мисията на Дисциплинарния комитет по-специално е да издирва и установява деянията възможно най-старателно. Освен това съгласно член 8.3.14 от посочените правила същият комитет може да поиска от един от своите членове да извърши допълнителни разследвания, ако счита, че информацията, с която разполага, не е достатъчна. Следователно предметът на дисциплинарното производство се изразява в окончателно определяне на деянията и доказването им след провеждане на състезателна процедура.

63 Следователно понятието „разкриване на деянията“ не може да изисква точно и обстойно познаване на всички деяния, съставляващи дисциплинарно нарушение (вж. по аналогия решение от 8 ноември 2012 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 37). Освен това посоченото понятие не налага деянията да са окончателно установени, тъй като тяхното разкриване сочи към узнаването за тях, а не към доказването им (вж. по аналогия определение от 27 април 2017 г., CJ/ECDC, T-696/16 REV и T-697/16 REV, непубликувано, EU:T:2017:318, т. 39).

64 Поради това трябва да се признае, както твърди Банката, че разкриването на деянията по смисъла на член 8.3.2 от Правилата за персонала става в момента, в който известните деяния са достатъчни, за да може да се извърши преценка prima facie дали е налице неизпълнение на служебните задължения, което на свой ред зависи от евентуално неизпълнените задължения и от присъщите за всяко от тях изисквания. Жалбоподателят впрочем на практика не оспорва това тълкуване.

65 Веднага обаче трябва да се отхвърли твърдението на ЕЦБ, че поради тежките последици от изтичането на давностния срок началният му момент трябва да бъде сигурен, за да се гарантира правната сигурност.

66 В това отношение трябва да се отбележи, че целта на давностните срокове е да се гарантира правната сигурност на лицата, които могат да се окажат преследвани, а не тази на преследващия орган (вж. по аналогия решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 52). Освен това самото понятие „разкриване на деянията“, употребено от ЕЦБ в член 8.3.2 от Правилата за персонала, съдържа известна степен на несигурност. Накрая, трябва да се припомни, че принципът на правна сигурност не изисква последиците от всеки акт да бъдат предвидими с абсолютна сигурност предвид приложимите разпоредби (вж. по аналогия решение от 16 септември 2013 г., Hansa Metallwerke и др./Комисия, T-375/10, непубликувано, EU:T:2013:475, т. 51 и цитираната съдебна практика). Достатъчно е те да могат да се предвидят в разумна степен (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 42), без това да засяга контрола на съда на Съюза.

67 След даването на тези уточнения трябва да се провери in concreto дали преследването за деянията действително е било погасено по давност в разглеждания случай.

2) Евентуалното погасяване по давност на дисциплинарното производство за фактурите за физиотерапия

68 От преписката следва, че на 13 и 18 декември 2013 г. дружеството A съобщава на ЕЦБ информация за възможни измами, извършени от жалбоподател при възстановяването на суми по фактурите за физиотерапия. Впоследствие на 20 февруари, 20 март, 27 май, 13 юни, 15 юли, 13 и 21 октомври 2014 г. то представя допълнителни уточнения.

69 ЕЦБ твърди, че посочената в точка 68 по-горе информация, предоставена от дружеството A, не може да съставлява „разкриване на деянията“, тъй като в качеството му на застраховател то можело да има личен интерес да претендира за недължимост на извършените в полза на жалбоподателя възстановявания, и че поради това с получената от него информация трябва да се борави предпазливо.

70 От преписката обаче не следва, че ЕЦБ е приела информацията от дружеството A с резерви, каквито предполага наличието на съмнение за конфликт на интереси.

71 Напротив, от доклад на дружеството A от 20 ноември 2014 г. следва, че още от декември 2013 г. ЕЦБ е считала първата информация, предоставена от посоченото дружество, за достатъчна, за да започне своите собствени производства по вътрешната си уредба, предвидени при подозрение в измама.

72 Освен това, доверявайки се на получената от дружеството A информация, на 14 май 2014 г. ЕЦБ сезира прокуратурата за деянията относно възстановяването на суми по фактурите за физиотерапия (вж. т. 3 по-горе).

73 В допълнение, според доклада от 20 ноември 2014 г. на 17 ноември същата година ЕЦБ е поискала от дружеството A да започне подготвителни действия, за да си върне сумите за покриване на разходите на жалбоподателя за физиотерапия и за лекарства, като се има предвид значителният обем на исканията за възстановяване, при които е възможно да е извършена измама.

74 Накрая, съобщената от дружеството A информация е била придружена със свидетелски показания и други документи, които са я подкрепяли и съответно са я правели достоверна.

75 ЕЦБ твърди също, че получената от дружеството A информация е била разпокъсана спрямо исканията за възстановяване, които са правени в период от около пет години.

76 С доклада си от 13 октомври 2014 г. дружеството A обаче уведомява ЕЦБ за общо 91 фактури за физиотерапия на обща стойност 56 041,09 EUR, а това не може да се счете за представяне на разпокъсани данни, тъй като тази сума съответства на посочената в решението за уволнение.

77 Освен това докладът от 13 октомври 2014 г. кара ЕЦБ да вземе решението да отстрани временно жалбоподателя от длъжност, считано от 21 октомври 2014 г. (вж. т. 4 по-горе).

78 ЕЦБ действително твърди, че съгласно член 46 от Условията за работа решение за временно отстраняване от длъжност може да се вземе „при твърдение за сериозно неизпълнение на задължения“, за което била необходима по-ниска степен на доказване от тази за „разкриване на деянията“ по смисъла на член 8.3.2 от Правилата за персонала.

79 Изпълнителният съвет обаче мотивира своето решение временно да отстрани жалбоподателя от длъжност с наличието, предвид предоставената от дружеството A информация, на достатъчно точни и релевантни доказателства, позволяващи да се приеме, че жалбоподателят е подправил въпросните фактури или че поне е бил наясно, че са неистински. С оглед на посочените доказателства Изпълнителният съвет приема, че тези деяния биха съставлявали сериозно неизпълнение на задълженията на лицето, ако се докажат, и че трябва да се запази възможността по-специално за предприемане на по-нататъшни дисциплинарни действия.

80 Следователно, ако Банката обосновава решението за временно отстраняване от длъжност с доказателства, които самата тя квалифицира като достатъчно точни и релевантни, за да се презумира наличието на сериозно неизпълнение на задължения, за което могат да се предприемат дисциплинарни действия, то посочените доказателства, предоставени от дружеството A, непременно са били достатъчни, за да съставляват „разкриването на деянията“ по смисъла на член 8.3.2 от Правилата за персонала, както бе прието в точка 64 по-горе.

81 Ето защо, тъй като деянията, за които дружеството A сезира ЕЦБ през октомври 2014 г., са били достатъчни, за да бъдат обхванати от понятието „разкриване на деянията“ по смисъла на член 8.3.2 от Правилата за персонала, другите твърдения на ЕЦБ — а именно че за целите на започването на дисциплинарното производство било разумно да изчака германските правораздавателни органи да съберат по-обстойна информация, по-специално след извършването на претърсване, или да има възможност да се запознае с преписката на прокуратурата с цел да открие в нея допълнителни доказателства — трябва да се отхвърлят. Във всички случаи дори ако се допусне, че според ЕЦБ тя е имала нужда от допълнителни доказателства за провеждане на дисциплинарното производство, тя е можела да го започне и да го спре, докато изчака резултатите от наказателното производство. Всъщност дори никои действащи вътре в ЕЦБ разпоредби или общи принципи да не са налагали това спиране (вж. т. 105—107 по-долу), тя е можела да постъпи по този начин, тъй като сроковете за протичането на дисциплинарното производство не са преклузивни (вж. т. 58 по-горе), тъй като нищо не е позволявало да се мисли, че нуждите на наказателното разследване ще възпрепятстват това да се направи и тъй като, напротив, в решението за временно отстраняване от длъжност от 21 октомври 2014 г. вече се е намеквало за това разследване.

82 От всички изложени съображения следва, че между разкриването на деянията, що се отнася до разходите за физиотерапия, през октомври 2014 г. и решението от 18 ноември 2016 г. за започване на дисциплинарното производство е изтекла повече от година.

83 Следователно второто основание трябва да се уважи по същество в частта относно фактурите за физиотерапия.

3) Евентуалното погасяване по давност на дисциплинарното производство за разписките за фармацевтични разходи

84 Както вече бе посочено (вж. т. 4 и 73 по-горе), трябва да се припомни, че жалбоподателят е бил временно отстранен от длъжност на 21 октомври 2014 г. и че още на 17 ноември същата година ЕЦБ иска от дружеството A да започне подготвителни действия, за да си върне сумите за покриване на здравните разходи на жалбоподателя.

85 Освен това от преписката е видно, че на 21 ноември 2014 г. дружеството A предоставя на ЕЦБ доклад, носещ дата от предходния ден и подкрепен с документи, с цел да докаже възможни измами, извършени от жалбоподателя (вж. т. 71 и 73 по-горе). Този доклад се отнася не само за фактурите за физиотерапия, но и за възстановяването на суми по ръкописни фармацевтични разписки. Съгласно уточненията в доклада собственикът на въпросните аптеки е декларирал, че разписките му са печатни и тези, на които ръкописно са отбелязани суми, не са издадени от някоя от аптеките му, че посочените суми върху изпратените му екземпляри не съответстват на прилаганите тарифи, че редица от посочените продукти никога не са били поръчвани или продавани и че печатите върху тях вероятно са подправени. Дружеството A оценява подлежащите на връщане суми по тези разписки на 88 289,65 EUR. Към посочения доклад е приложен списък с оспорваните разписки.

86 Дружеството A допълва доклада си на 20 ноември 2014 г. с две електронни писма от 22 и 23 януари 2015 г.

87 Накрая, според доклад № 1 информацията, предоставена от дружеството A, е била достатъчна да накара ЕЦБ да сезира на 23 януари 2015 г. германските правораздавателни органи за деянията, свързани с фармацевтичните разписки.

88 С оглед на гореизложеното, що се отнася до частта от случая, отнасяща се за фармацевтичните разписки, се оказва, че деянията, за които ЕЦБ е уведомена между 21 ноември 2014 г. и 23 януари 2015 г., са били достатъчни, за да може тя да извърши преценка prima facie дали е налице неизпълнение от жалбоподателя на служебните му задължения.

89 Поради тази причина, а и поради вече изложените в точка 66 по-горе причини се налага изводът, че за фармацевтичните разписки едногодишният давностен срок е започнал да тече не по-късно от 23 януари 2015 г., а не от датата, на която ЕЦБ е получила достъп до наказателната преписка на прокуратурата, а именно 20 ноември същата година, както ЕЦБ твърди. Поради това към 18 ноември 2016 г., тоест към датата, на която започва дисциплинарното производство, за фармацевтични разписки едногодишният давностен срок вече е бил изтекъл.

90 Следователно второто основание трябва да се уважи по същество в тази част от случая.

4) Евентуалното погасяване по давност на дисциплинарното производство за фактурите за училищно подпомагане

91 На 19 септември 2017 г. главният директор по услугите решава да разшири задачата на Дисциплинарния комитет, включвайки в нея деянията, свързани с фактурите за училищно подпомагане, и съответно на тази дата да започне дисциплинарно производство за тях.

92 Жалбоподателят твърди, че причината, поради която започва производство в тази част от случая, е почти еднаквият данъчен номер, който носят фактурите на възпитателката C и на предполагаемия физиотерапевт B. Той добавя, че ЕЦБ обаче е знаела за деянията, поради които започва дисциплинарното производство за фактурите за физиотерапия, от момента на предоставяне на докладите на дружеството A, а фактурите за C се намирали в личното му досие и били на разположение на Банката повече от година преди да се вземе решението за разширяване на задачата на Дисциплинарния комитет. Поради това според жалбоподателя разкриването на деянията, свързани с фактурите за училищно подпомагане, не може да се дължи на проведените през 2017 г. издирвания от Дисциплинарния комитет по частите от случая, засягащи фактури за физиотерапия и разписките от аптеки.

93 Фактът, който привлича вниманието на ЕЦБ към фактурите за училищно подпомагане, а именно почти идентичните данъчни номера на B и C, действително е отбелязан в личното досие на жалбоподателя. На 3 февруари 2016 г. в отговор на въпроси, поставени с цел да се определи дали извършените услуги от предполагаемия физиотерапевт B наистина са реални, защитникът на жалбоподателя отбелязва, че той е плащал в брой за получаваните от него услуги, но към този момент не представя никакво доказателство, въпреки направеното изрично искане в този смисъл. Едва на 29 септември същата година жалбоподателят представя на ЕЦБ извлечения от банковите си сметки и едва в приложение към бележка към устно изложение за целите на заседанието на Дисциплинарния комитет на 13 февруари 2017 г. той предоставя таблица с датите и местата, на които е извършвал теглене на суми. ЕЦБ също така не е имала никаква причина да се интересува от фактурите за училищно подпомагане от личното досие на жалбоподателя, за да провери дали те подкрепят твърденията му, преди той да наблегне на начина, по който е плащано на B, и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Едва при този задълбочен анализ, извършен в рамките на частта относно фактурите за физиотерапия, Дисциплинарният комитет прави връзки между последните и фактурите за училищно подпомагане. Още повече че само реална необходимост е можела да обоснове проверката на чувствителни данни в личното досие на жалбоподателя, каквито са данните за оказваната помощ на децата му, за които е било признато, че страдат от здравословни проблеми и имат специални образователни потребности.

94 От преписката по-специално е видно, че Дисциплинарният комитет провежда издирванията, при които вниманието му е привлечено от фактурите на C за училищно подпомагане, през март 2017 г. и че след няколко бързо извършени проверки при данъчната и общинската администрация на Франкфурт на Майн, на 24 април същата година той иска задачата му да се разшири и обхване деянията, свързани с посочените фактури.

95 Поради това жалбоподателят не е доказал, че ЕЦБ е разкрила деянията, свързани с фактури за училищно подпомагане, повече от година преди започването на засягащата ги част от дисциплинарното производство на 19 септември 2017 г.

96 Следователно второто основание трябва да се отхвърли по същество в частта относно фактурите за училищно подпомагане.

в) Заключение по второто основание

97 С оглед на гореизложеното второто основание трябва да се уважи по същество в частите относно деянията, свързани с фактурите за физиотерапия и разписките от аптеки, тъй като преследването за тези деяния е било погасено по давност към момента на започване на засягащото ги дисциплинарно производство. Второто основание обаче трябва да се отхвърли по същество в частта относно фактурите за училищно подпомагане.

98 Що се отнася до последиците от неспазването на давностния срок при двете първи части, посочени в точка 97 по-горе, за законосъобразността на решението за уволнение, трябва да се отбележи, че всяка от трите части от преписката се отнася за случаи на неизпълнение на задължение от парично естество, изразяващи се поне в продължителна липса на бдителност у жалбоподателя спрямо минималните изисквания за събирането на достатъчно писмени доказателства за извършени услуги и операции, разходите за които изцяло или частично се поемат от механизмите за социална защита, въведени от ЕЦБ в полза на нейния персонал. Трябва също така да се отбележи, че ЕЦБ по-специално разглежда тези случаи на неизпълнение на задължения в контекста на своите правомощия във финансовата област и съответно заключава, че жалбоподателят не само е не изпълнил задължението си за лоялност, но също така не е съблюдавал нейните общи ценности и по този начин е рискувал репутацията ѝ.

99 При това положение в точка 37 от решението за уволнение ЕЦБ е могла да приеме, че всяка от трите части от случая, дори разгледани поотделно, необратимо е засегнала доверието, на което почиват отношенията ѝ с нейния персонал.

100 Следователно частичното уважаване по същество на второто основание не е достатъчно, за да се обоснове отмяната на решението за уволнение, тъй като то продължава a priori да е обосновано с третата част от случая.

101 Поради това анализът на другите основания трябва да продължи, като бъде сведен до частта относно фактурите за училищно подпомагане.

4. Третото и седмото основание: съответно, от една страна, нарушение на максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ и на принципа на добра администрация, както и неизпълнение на задължението за полагане на грижа, и от друга страна, нарушение на правото на презумпция за невиновност и на член 48 от Хартата

а) Нарушение на максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“

102 Според жалбоподателя максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ е общ принцип на правото на Съюза, който се прилага дори при липса на изрична разпоредба в този смисъл.

103 Тази максима е залегнала в член 25 от приложение IX към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз. Както обаче изтъква ЕЦБ и както вече е отбелязано от Съда на публичната служба на Европейския съюз в неговото решение от 17 март 2015 г., AX/ЕЦБ (F-73/13, EU:F:2015:9, т. 125), считано от 1 януари 2009 г., аналогична разпоредба, която се е съдържала в Условията за работа, е била премахната.

104 Освен това, в член 9, буква в) от Условията за работа действително се посочва, че „[п]ри тълкуването на правата и задълженията, предвидени в настоящите условия […], надлежно се вземат предвид установените принципи, залегнали в регламентите, правилата и съдебната практика, които се прилагат за персонала на институциите [на Съюза]“. ЕЦБ обаче основателно твърди, че целта на тази разпоредба е да се запълнят евентуални празнини и че тя не може да се използва за въвеждане отново на отменено от нея правило.

105 В допълнение съдебната практика относно член 25 от приложение IX към Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (вж. в този смисъл решение от 30 юни 2015 г., Dybman/SEAE, F-129/14, EU:F:2015:71, т. 35 и 37) действително квалифицира максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ като принцип, но не ѝ признава стойността на общ правен принцип. Самият жалбоподател не обосновава виждането си, че тя съставлява такъв принцип.

106 Следователно максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ не е обвързваща за ЕЦБ.

107 Поради това жалбоподателят напразно твърди, че тази максима не е съобразена, тъй като дисциплинарното производство по фактурите за училищно подпомагане започнало, въпреки че наказателното производство било в ход. След като няма изрична разпоредба, която да я прави приложима за ЕЦБ, отново напълно напразно, позовавайки се на нея, жалбоподателят упреква ЕЦБ, че е приела решението за уволнение преди приключването на наказателното разследване по посочените фактури.

б) Нарушението на правото на презумпция за невиновност и на член 48 от Хартата

108 Жалбоподателят твърди, че правото на презумпция за невиновност, гарантирано понастоящем с член 48 от Хартата, изисква обвиняемият в престъпление да се счита за невинен до установяване на вината му в съответствие със закона извън всякакво разумно съмнение в хода на съдебно производство. Той по-специално твърди, че ЕЦБ е нарушила това право, тъй като е пренебрегнала воденото срещу него наказателно производство и резултата от него и тъй като се е позовала на факти, които не са били доказани от германските правораздавателни органи.

109 В разглеждания случай решението на прокуратурата от 30 април 2019 г. да прекрати производството по частта от случая, отнасяща се за фактурите за училищно подпомагане, на основание член 170, параграф 2 от Наказателно-процесуалния кодекс предхожда решението за уволнение, което е прието на 7 май същата година. Не се оспорва обаче, че към тази дата ЕЦБ не е знаела за това.

110 Тъй като законосъобразността на акт се преценява с оглед на фактическите и правните обстоятелства, с които администрацията е разполагала към момента на приемането му (вж. решение от 12 февруари 2014 г., Becсo/Комисия, T-81/12, EU:T:2014:71, т. 44 и

цитираната съдебна практика), жалбоподателят съответно не може да се позове на това прекратяване, за да оспори валидността на решението за уволнение, твърдейки, че ЕЦБ е пренебрегнала благоприятния изход от наказателното производство.

111 Възниква обаче въпросът дали правото на жалбоподателя да се ползва от презумпцията за невиновност възпрепятства Банката да обоснове решението си за уволнение с частта, засягаща фактурите за училищно подпомагане, преди да е узнала заключенията на правораздавателните органи.

112 Съгласно съдебната практика презумпция за невиновност урежда цялото наказателно производство, тъй като с нея по-специално се цели да се даде гаранция на всяко лице, че няма да бъде посочено, нито третирано като виновно в извършването на престъпление, преди вината му да бъде установена от съд (решения от 8 юли 2008 г., Franchet и Byk/Комисия, T-48/05, EU:T:2008:257, т. 210 и от 12 юли 2012 г., Комисия/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, т. 91).

113 Освен това от член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата следва, че Разясненията относно Хартата (ОВ C 303, 2007 г., стр. 17) трябва да се вземат под внимание при тълкуването ѝ (решение от 20 ноември 2017 г., Petrov и др./Парламент, T-452/15, EU:T:2017:822, т. 38). Според посочените разяснения член 48 от Хартата впрочем има същия смисъл и същия обхват като член 6, параграф 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).

114 При това положение член 6, параграф 2 от ЕКПЧ трябва да се вземе предвид при тълкуването на член 48 от Хартата като праг за минимална закрила (решение от 5 септември 2019 г., АН и др. (Презумпция за невиновност), C-377/18, EU:C:2019:670, т. 41). Ето защо трябва да се съобрази и практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) в съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата (вж. в този смисъл решения от 28 февруари 2013 г., Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, т. 43, от 18 декември 2014 г., Abdida, C-562/13, EU:C:2014:2453, т. 47 и от 3 септември 2015 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия, C-398/13 P, EU:C:2015:535, т. 61).

115 Според практиката на ЕСПЧ член 6, параграф 2 от ЕКПЧ впрочем защитава по-специално правото на презумпция за невиновност на заподозрените лица още от започването срещу тях на предварителни разследвания по смисъла на германското право (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 27 февруари 2014 г., Karaman с/у Германия, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, т. 43).

116 Следователно жалбоподателят може да се позове на правото на презумпция за невиновност, доколкото по искане на самата Банка срещу него е водено предварително разследване по смисъла на германското право по въпроса за фактурите за училищно подпомагане, чийто резултат все още не е бил известен, когато ЕЦБ приема решението за уволнение.

117 Трябва съответно да се припомни, първо, че презумпцията за невиновност не се свежда до процесуална гаранция в наказателноправната материя, а има по-широк обхват, второ, че който и да било публичен орган може да накърни презумпцията за невиновност (вж. в този смисъл решения от 8 юли 2008 г., Franchet и Byk/Комисия, T-48/05, EU:T:2008:257, т. 211 и от 12 юли 2012 г., Комисия/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, т. 92), и трето, че това

накърняване може да се дължи на изявления или решения, отразяващи усещането, че лицето е виновно, насърчаващи обществеността да вярва във вината му или предопределящи преценката на деянията от наказателноправна гледна точка (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2012 г., Комисия/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, т. 91).

118 В съдебна практика в това отношение се подчертава значението на подбора на изразите, употребени от публичните органи. В това отношение е важно да се вземе предвид истинският смисъл на въпросите изявления, а не буквалната им формулировка, и конкретните обстоятелства, при които са били направени (вж. в този смисъл решения от 5 септември 2019 г., AH и др. (Презумпция за невиновност), C-377/18, EU:C:2019:670, т. 43 и от 8 юли 2008 г., Franchet и Byk/Комисия, T-48/05, EU:T:2008:257, т. 211 и цитираната съдебна практика; ЕСПЧ, 28 май 2020 г., Farzaliyev с/у Азербайджан, CE:ECHR:2020:0528JUD002962007, т. 64)

119 В разглеждания случай жалбоподателят е бил разследван за измама по смисъла на член 263, параграф 1 от германския наказателен кодекс за фактурите за училищно подпомагане. В решението си за уволнение Изпълнителния съвет обаче го упреква, че не е забелязал сходствата между данъчните номера и адресите, фигуриращи върху фактурите за физиотерапия на B и фактурите за училищно подпомагане на C, при положение че от тези сходства можело да се заключи, че последните не са истински и верни. В този контекст Изпълнителният съвет приема, че правото да се поиска възстановяване на разходи за училищно подпомагане, не освобождава членовете на персонала от задължението да бъдат бдителни и да се уверяват, че документацията за въпросните услуги е подходяща. Също така, при наличие на обективни обстоятелства, пораждащи съмнения в правото на посоченото възстановяване, Изпълнителният съвет е счел, че въпросният член на персонала е трябвало поне да уведоми администрацията. Поради това Изпълнителния съвет стига до извода, че жалбоподателят е виновен за това, първо, че не е изпълнил задължението си за лоялност към институцията, второ, че не е изпълнил задължението си да зачита общите ценности на ЕЦБ и в професионалния и личния си живот да се държи по начин, който съответства на статута ѝ, трето, че трайно не е изпълнявал задължението си да защитава финансовите интереси на институцията и четвърто, че е поставил в риск репутацията на Банката.

120 Следователно от цялото решение за уволнение е видно, че според ЕЦБ представените от жалбоподателя фактури са неподходящи за възстановяването на разходите за училищно подпомагане, без официално да търси от него отговорност за това, че не са истински и верни. В решението си за уволнение Банката по същество само санкционира небрежност, която според нея е особено тежка за служител във финансова институция. Това решение следователно не съдържа никаква констатация за вина на жалбоподателя за престъплението измама, за което се е водело наказателното разследване (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 25 август 1987 г., Englert с/у Германия, CE:ECHR:1987:0825JUD001028283, т. 39), и се вписва в рамките на самостоятелността на правното квалифициране от администрацията на дисциплинарно нарушение спрямо наказателната репресия за същите деяния.

121 Ето защо ЕЦБ не е нарушила правото на жалбоподателя да се ползва от презумпцията за невиновност, като е приела решението за уволнение, доколкото то засяга частта от случая, отнасяща се за фактурите за училищно подпомагане, преди да узнае как е приключило съдебното производство срещу него.

122 Що се отнася до отказа да се възобнови производството, той е направен, след като ЕЦБ е била информирана за прекратяването на наказателните преследвания срещу жалбоподателя по повод фактурите за училищно подпомагане на основание член 170, параграф 2 от Наказателно-процесуалния кодекс, а именно с довода, че няма достатъчно подозрения за вина, за да се сезира наказателният съд.

123 Според практика на ЕСПЧ целта на презумпцията за невиновност по-специално е да възпрепятства третирането от публичните органи на лица, за които наказателните преследвания са прекратени, като виновни за престъплението, за което им е била потърсена отговорност (ЕСПЧ, 28 юни 2018 г., G.I.E.M. S.R.L. и др. с/у Италия, CE:ECHR:2018:0628JUD000182806, т. 314). В това отношение не трябва да се прави никаква разлика между оправдаване поради липса на доказателства и оправдаване в резултат на официално установяване на невиновността на лицето (ЕСПЧ, 27 септември 2007 г., Vassilios Stavropoulos с/у Гърция, CE:ECHR:2007:0927JUD003552204, т. 39 и 23 октомври 2014 г., Melo Tadeu с/у Португалия, CE:ECHR:2014:1023JUD002778510, т. 60).

124 В разглеждания случай Изпълнителният съвет обосновава с две съображения отказа си да възобнови производството, след като е узнал за прекратяването на разследването по фактурите за училищно подпомагане: първо, със съществуващата разлика между съответните мисии на прокуратурата и на ЕЦБ, изразяващи се, едната, в проучване дали твърдяните деяния съставляват престъпление, а другата, в проверка въз основа на по-ниска степен на доказване дали те разкриват наличието на дисциплинарно нарушение; второ, с потвърждението на прокуратурата, че възпитателката C няма официална регистрация и че фигуриращият върху фактурите ѝ данъчен номер не е истински.

125 Тези съображения не съдържат никаква констатация за вина на жалбоподателя в наказателноправен смисъл. Поради това с отказа да се възобнови производството не е нарушено правото му да се ползва от презумпцията за невиновност.

126 Жалбоподателя обаче твърди също, че ЕЦБ е нарушила правото му на презумпция за невиновност, тъй като искала на всяка цена да стигне до извода, че е виновен.

127 В това отношение вече е прието, че нарушение на правото на презумпция за невиновност може да се установи при наличие на данни, позволяващи да се докаже, че органът по назначаването още в началото на дисциплинарното производство е решил при всички положения да наложи дисциплинарна санкция на жалбоподателя, независимо от дадените от него обяснения и изхода от протичащото наказателно производство (решения от 13 март 2003 г., Pessoa e Costa/Комисия, T-166/02, EU:T:2003:73, т. 56, от 19 октомври 2006 г., Pessoa e Costa/Комисия, T-503/04, EU:T:2006:331, т. 118 и от 17 март 2015 г., AX/ЕЦБ, F-73/13, EU:F:2015:9, т. 162).

128 Жалбоподателят най-напред заключава, че ЕЦБ е била предубедена, тъй като пренебрегнала воденото срещу него наказателно производство и изхода от него. Този упрек обаче току-що бе разгледан и отхвърлен. След това жалбоподателят извежда тази предубеденост от решението на Банката да разшири задачата на Дисциплинарния комитет след незаконосъобразно проведено издирване от един от неговите членове и от неотчитането на представените от жалбоподателя бележки в хода на дисциплинарното производство. Тези оплаквания обаче се припокриват — едното с четвъртото основание, а другото с петото и деветото основание. Поради това те ще бъдат разгледани при съответния анализ на тези основания.

в) Нарушението на принципа на добра администрация и неизпълнението на задължението за полагане на грижа

129 Според жалбоподателя, започвайки дисциплинарното производство по фактурите за училищно подпомагане, въпреки че наказателното разследване е било в ход, и пренебрегвайки изхода от последното, ЕЦБ е нарушила принципа на добра администрация и не е изпълнила задължението за полагане на грижа, които изискват институциите да разгледат внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства в конкретния случай.

130 Жалбоподателят обаче не развива доводи, позволяващи да се приеме, че в разглежданя случай на принципа на добра администрация и на задължението за полагане на грижа трябва да се признае по широк обхват от този на правото на презумпция за невиновност. По-специално, не може да се приеме, че ЕЦБ не е изпълнила задължението си да разгледа внимателно и безпристрастно релевантните обстоятелства в конкретния случай, след като в писмото си от 30 април 2019 г. прокуратурата потвърждава обстоятелствата, на които Банката е основала решението си за уволнение, а именно че C няма официална регистрация и че фигуриращият върху фактурите ѝ данъчен номер не е истински.

131 Жалбоподателят освен това се е ползвал от всички други гаранции, приложими за дисциплинарните производства, както следва от отговора на направените от него оплаквания в това отношение (вж. анализа на четвъртото и петото основание по-долу). Ето защо не е основателно да се твърди, че ЕЦБ не е изпълнила задължението за полагане на грижа и е нарушила принципа на добра администрация.

г) Заключение по третото и седмото основание

132 С оглед на гореизложеното третото и седмото основание трябва да се отхвърлят по същество.

5. Четвъртото основание: нарушение на член 8.3.7 от Правилата за персонала и на принципа на безпристрастност, залегнал в член 41 от Хартата

133 Жалбоподателя твърди, че членовете на Дисциплинарния комитет са смесили ролята си в него с други функции, издирвайки активно нови факти в негов ущърб. В това отношение той прави четири оплаквания и съответно счита, че Дисциплинарният комитет е нарушил член 8.3.7 от Правилата за персонала и не е изпълнил задължението си за безпристрастност.

134 Съгласно член 8.3.7 от Правилата за персонала членовете на Дисциплинарния комитет трябва „да действат в лично качество и да изпълняват своите задължения напълно независимо“.

а) Първото оплакване на жалбоподателя

135 Жалбоподателят твърди, че Дисциплинарният комитет е анализирал личното му досие, и по-специално всички получени от него възстановявания, за да провери тяхната редовност, и че този анализ е довел до решението на главния директор по услугите от 19 септември 2017 г., с което обхватът на задачата на посочения комитет се разширява, включвайки фактурите за училищно подпомагане. Според жалбоподателя този анализ надхвърля

границите на първоначално поверената задача на Дисциплинарния комитет. В доклад № 1 и решението от 18 ноември 2016 г. на главния директор по услугите обхватът на задачата всъщност се очертавал и в тях нямало никакъв намек за фактурите за училищно подпомагане.

136 ЕЦБ обаче правилно твърди, че в границите на изпълняваната от него задача съществена част от мисията на съответния дисциплинарен комитет се изразява във възможно най-старателно издирване и установяване на деянията. Съгласно член 8.3.15 от Правилата за персонала този комитет е длъжен да даде становище по-специално относно действителното извършване на деянията.

137 ЕЦБ по-специално твърди, че Дисциплинарният комитет е могъл да провери достоверността на изявленията на жалбоподателя при изслушването му на 13 февруари 2017 г. и да се запознае с личното му досие, за да проучи дали и как плащанията, които той твърди, че е извършил за физиотерапевтичните грижи и за фармацевтичните продукти, могат да се съгласуват с други извършени от него плащания в брой или с кредитна карта. Според ЕЦБ именно по този повод Дисциплинарният комитет законосъобразно открива фактурите за училищно подпомагане, изготвени от C.

138 Жалбоподателят обаче твърди, че съгласно член 8.3.14 от Правилата за персонала Дисциплинарният комитет може да извършва единствено допълнителни издирвания, ако данните, с които разполага, се окажат недостатъчни. Той обаче представил обстойна информация и многобройни доказателства за навика си да извършва своите плащания както чрез банков превод, така и в брой, поради което Дисциплинарният комитет нямал никаква основателна причина да анализира по-далече неговия случай.

139 В това отношение трябва да се припомни, че водещият принцип в правото на Съюза е принципът на свободата при събиране на доказателствата, но и че институциите все пак не могат да използват съзнателно доказателства, които явно са получени в нарушение на съществените процесуални изисквания, предвидени за тяхното събиране и имащи за цел да защитят основните права на заинтересованите лица (вж. в този смисъл решения от 16 юни 2015 г., FSL и др./Комисия, T-655/11, EU:T:2015:383, т. 42 и 44 и от 8 септември 2016 г., Goldfish и др./Комисия, T-54/14, EU:T:2016:455, т. 42 и 47).

140 Следователно, само ако проверките на Дисциплинарния комитет явно са били извършени при несъблюдаване на правилата, уреждащи неговите правомощия по издирване, би следвало да се заключи, че доказателствата в основата на частта от случая, отнасяща се за фактурите за училищно подпомагане, са незаконосъобразни и че съответното производство е нередовно.

141 В разглеждания случай доказателствата, които според жалбоподателя са били достатъчни, за да се приключи доклад № 1, впрочем включват списък с тегления на пари в брой, който той подготвил, и около 109 страници с доказващи ги банкови извлечения. Те включват също доводи, развити от неговия защитник, и протокол, отразяващ собственото му изслушване на 13 февруари 2017 г. На изслушването жалбоподателят твърди, че плаща фактурите за физиотерапия чрез извършваните от него тегления. При разследваните си в този контекст Дисциплинарният комитет обаче не е постъпил неразумно, приемайки, че е необходимо да провери истинността на това твърдение, като издири в данните, с които ЕЦБ разполага, дали жалбоподателят действително е имал навик да плаща в брой фактурите,

чието възстановяване иска. Още повече че при изслушването на жалбоподателя на 3 февруари 2016 г. самият негов предишен защитник се усъмнява, че на всяко плащане към В съответства теглене.

142 Жалбоподателят също така твърди, че издирването, което Дисциплинарният комитет извършва в неговото лично досие, е било неоснователно, тъй като то не е съдържало доказателства за плащания (вж. т. 128 по-горе).

143 Личното досие на жалбоподателя, изготвено от ЕЦБ, обаче не се свежда до неговото назначаване и кариера. ЕЦБ е имала на свое разположение фактурите за възпитателката С, тъй като са му отпускани семейни надбавки в по-висок размер на основание член 3.8.4 от Правилата за персонала, тъй като съответно са му възстановявани суми по фактури за училищно подпомагане и тъй като съгласно член 3.3.1 от същите правила заинтересованите лица представят доказателствата за правото си на надбавките преди всякакво плащане от ЕЦБ. От предоставената на Общия съд преписка впрочем е видно, че тези фактури са били получени от отдел „Назначаване и компенсиране“ на Банката.

144 При това положение, за да се опита да докаже, че фактурите за предполагаемия физиотерапевт В съответстват на реално направени разходи, Дисциплинарният комитет е можел да поиска да сравни предоставените от жалбоподателя доказателства с другите разходи, чието възстановяване е искал и за които ЕЦБ съхранява доказателствата.

145 Накрая, член 8.3.15 от Правилата за персонала задължава Дисциплинарния комитет да предложи „всякаква дисциплинарна санкция“, която е подходяща. Той съответно го е задължавал да издири евентуални смекчаващи обстоятелства, като например начина, по който жалбоподателят упражнява функциите си и който е можел да стане ясен от личното му досие. В становището си Дисциплинарният комитет впрочем не е можел да констатира, че разглежданите деяния съставляват първото неизпълнение на задължения от жалбоподателя, ако не е имал право да се запознае с личното му досие.

146 При това положение не е доказано, че извършеното от Дисциплинарния комитет издирване в личното досие на жалбоподателя е било пристрастно.

б) Второто оплакване на жалбоподателя

147 Жалбоподателят посочва, че съгласно доклад № 2 член на персонала от ГД „Правни въпроси“ се е свързал с германските данъчни органи, за да получи информация за фактурите за училищно подпомагане. Според него е възможно това лице да е било един от членовете на Дисциплинарния комитет или да е действало по указания на последния.

148 Жалбоподателят обаче не обяснява защо с такива контакти да се нарушават принципът на безпристрастност и член 8.3.7 от Правилата за персонала. Освен това член 8.3.14 от тези правила разрешава на Дисциплинарния комитет да взема всякакви необходими мерки, за да попълни своята информация.

149 Следователно второто оплакване на жалбоподателя не е доказано.

в) Третото и четвъртото оплакване на жалбоподателя

150 Жалбоподателят твърди, че ГД „Човешки ресурси, бюджет и организационна структура“ съставя доклад № 2 относно фактурите за училищно подпомагане, въпреки че нейният генерален директор е член на Дисциплинарния комитет. Той посочва също, че същият генерален директор е подписал писмото, с което жалбоподателят е уведомен за разширяването на задачата на Дисциплинарния комитет. От това той заключава, че са извършени нарушения на принципа на безпристрастност, който членовете на Дисциплинарния комитет трябва да спазват.

151 Доклад № 2 действително е съставен върху бланка на ГД „Човешки ресурси, бюджет и организационна структура“ и също така е вярно, че нейният генерален директор е член на Дисциплинарния комитет. Това обаче не позволява да се заключи, че този генерален директор в качеството на член на Дисциплинарния комитет не е изпълнил задължението си за безпристрастност и е нарушил член 8.3.7 от Правилата за персонала. Освен това с въпросното писмо жалбоподателят само е уведомен за решението задачата на Дисциплинарния комитет да се разшири и обхване деянията, свързани с фактурите за училищно подпомагане, което решение е взето и подписано от главния директор по услугите, действащ от името на Изпълнителния съвет, в съответствие в това отношение с член 8.3.2 от Правилата за персонала.

152 Следователно третото и четвъртото оплакване на жалбоподателя не са доказани.

г) Заключение по четвъртото основание

153 От гореизложеното следва, че четвъртото основание трябва да се отхвърли.

6. Петото основание: нарушение на правото на защита

154 Според жалбоподателя нарушение на правото на защита е допуснато, защото, най-общо, ЕЦБ не е взела предвид бележките, които е представил в хода на производството (вж. т. 128 по-горе).

155 Жалбоподателят обаче не развива своето оплакване и не посочва изрично дали има предвид всичките си бележки, или част от тях, и ако да — кои. Поради това с оглед на член 76, буква г) от Процедурния правилник оплакването не е допустимо.

156 То във всички случаи трябва да се отхвърли по същество. Обхватът на мотивите в становището на Дисциплинарния комитет и в решението за уволнение, както и размяната на писма между ЕЦБ и жалбоподателя в хода на производството показват, че тя е взела предвид доводите му. Трябва освен това да се припомни, че жалбоподателите не следва да бъркат неспазването на правото на защита с непостигането на желания резултат при упражняването на това право (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Sepro Europe/Комисия, T-483/11, непубликувано, EU:T:2013:407, т. 78).

157 Петото основание съответно трябва да бъде отхвърлено.

7. Шестото основание: явни грешки в преценката

а) Предварителна бележка

158 Жалбоподателят твърди, че в редица съображения в решението за уволнение са допуснати явни грешки в преценката.

159 Трябва обаче да се отбележи, че жалбоподателят по същество обосновава шестото си основание с оплаквания, че ЕЦБ не е извършила пълен анализ на обстоятелства по случая, че не е преценила правилно представените ѝ доказателства и че е нарушила правото на зачитане на личния живот.

160 При това положение трябва да се припомни, че ефективността на съдебния контрол, гарантиран с член 47 от Хартата, изисква съдът на Съюза да упражни пълен контрол върху истинността на фактите (вж. в този смисъл решения от 11 септември 2013 г., L/Парламент, T-317/10 P, EU:T:2013:413, т. 70 и от 10 януари 2019 г., RY/Комисия, T-160/17, EU:T:2019:1, т. 38). В това отношение той трябва да провери фактическата достоверност на посочените доказателства, тяхната надеждност и непротиворечивост (вж. в този смисъл решение от 23 октомври 2018 г., McCoy/Комитет на регионите, T-567/16, EU:T:2018:708, т. 98; вж. също по аналогия решения от 15 февруари 2005 г., Комисия/Tetra Laval, C-12/03 P, EU:C:2005:87, т. 39 и от 7 април 2016 г., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava и др./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P и C-193/14 P, EU:C:2016:209, т. 36). От тази гледна точка преценката на доказателствената стойност на документ също е предмет на пълен контрол (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2004 г., Valmont/Комисия, T-274/01, EU:T:2004:266, т. 43). Ето защо дори извършваните от администрацията сложни или деликатни преценки трябва да са подкрепени със солидни доказателства (вж. в този смисъл решения от 15 февруари 2005 г., Комисия/Tetra Laval, C-12/03 P, EU:C:2005:87, т. 41 и от 7 април 2016 г., Akhras/Съвет, C-193/15 P, EU:C:2016:219, т. 56). Поради това дори в този контекст съдът трябва да извърши задълбочен анализ на доказателствата (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 146).

161 Освен това в рамките на своя контрол за законосъобразност съдът упражнява и пълен контрол върху правилното прилагане на релевантните правни норми (решение от 7 ноември 2007 г., Германия/Комисия, T-374/04, EU:T:2007:332, т. 81).

162 С оглед на гореизложеното шестото основание съответно трябва да се преквалифицира като отнасящо се не за явни грешки в преценката, а за непълно проучване на обстоятелствата по случая, за грешки в преценката на доказателствата и за грешка при прилагане на правото.

б) Непълното проучване на обстоятелствата по случая, грешките в преценката на доказателствата и грешката при прилагане на правото, опорочаващи частта от случая, отнасяща се за фактурите за училищно подпомагане

163 На първо място, жалбоподателя се оплаква, че ЕЦБ не е взела предвид прекратяването на производството по наказателните преследвания за фактурите за училищно подпомагане.

164 Това оплакване обаче се припокрива с третото и седмото основание, за които бе счетено, че трябва да се отхвърлят по същество.

165 На второ място, според жалбоподателя, приемайки, че фактурите за възпитателката C не са истински и верни, ЕЦБ е пренебрегнала неговите и на семейството му изявления, че C действително е оказвала подкрепа на децата му и че възнаграждението ѝ е заплащано в брой. Жалбоподателят добавя, че ЕЦБ не е взела предвид и изявленията му, че приликата между фактурите на предполагаемия физиотерапевт B и на C се обяснява с това, че съпругата му показала на C как да ги изготвя. Накрая, ЕЦБ също така не взела предвид подобряването на резултатите в училище на едно от децата му по предметите, по които C му давала уроци.

166 По този начин жалбоподателят обаче само възпроизвежда своите и тези на съпругата си изявления в хода на административното производство, без да обяснява защо ЕЦБ да е допуснала грешка в преценката, като не ги е приела за убедителни и е счела, че той не е представил подкрепящи ги доказателства.

167 На трето място, според жалбоподателя ЕЦБ погрешно изтъква, че според нея не е нормално той да не знае данните за връзка с възпитателката C, при положение че тя редовно е идвала в дома му.

168 Най-напред, според жалбоподателя такъв упрек нарушавал правото му да организира личния си живот по свое усмотрение и нямало правило на ЕЦБ, което да задължава длъжностните лица да знаят данните за контакт на учителите, даващи домашни уроци. Обстоятелството, че тяхното възнаграждение подлежи на възстановяване, не било релевантно, за да се обоснове такава намеса.

169 Трябва обаче да се отбележи, че ЕЦБ изобщо не се е намесила в личния живот на жалбоподателя, отказвайки да повярва, че той не разполага с минимум информация за възпитателката C, която редовно е идвала в дома му, за да дава уроци на неговите деца. Всъщност ЕЦБ не е възнамерявала да регулира начина, по който жалбоподателят твърди, че организира живота си, а само счита, че този твърдян начин на воденето му е много неправдоподобен и съответно недостоверен.

170 Освен това ЕЦБ черпи от своя режим за покриване на специалните образователни потребности на децата на членовете на нейния персонал правото да задава въпроси на някой от тях, когато той прави искания за възстановяване на суми при обстоятелства, които според нея не са нормални. Оттам тя черпи и правото да направи въз основа на тези обстоятелства всякакво адекватно заключение.

171 По-нататък, според жалбоподателя ЕЦБ не е можела да се позове на факта, че не е нормално той да не може да предостави и най-малка информация за лицето, което в продължение на години е идвало да дава уроци в дома му, тъй като според него анормалният характер на определен факт все пак не е доказателство, че той не е реален.

172 Този довод обаче не може да се приеме. Всъщност сама по себе си възможността дадено положение да съществува, не е достатъчна, за да се изключи евентуалният му анормален характер, който освен това е надлежно обоснован в решението за уволнение.

173 Накрая, предвид гореизложеното и тъй като жалбоподателят не е подкрепил солидно твърденията си, той също така напразно твърди, че ЕЦБ е пренебрегнала факта, че състоянието на едно от децата му не е налагало да се знаят данните за контакт на C, за да се организират уроците.

174 Следователно шестото основание трябва да се отхвърли по същество.

8. Осмото основание: нарушение на изискването за разумен срок и неизпълнение на задължението за полагане на грижа

175 Жалбоподателят твърди, че ЕЦБ не е провела разглежданото дисциплинарно производство с изискваното старание и че не е следила всяка от фазите му да следва предходната в разумен срок.

176 В разглеждания случай в членове 8.3.15—8.3.17 от Правилата за персонала се предвиждат срокове за различните етапи на дисциплинарното производство. В член 8.3.15 от посочените правила обаче се посочва, че във всички случаи срокът, определен на Дисциплинарния комитет за предаване на становището му, „трябва да се преценява в зависимост от сложността на преписката“.

177 Освен това, и изобщо, съгласно постоянната съдебна практика, освен давностните срокове (вж. т. 58 по-горе), предвидените срокове за организиране от времева гледна точка на протичането на дисциплинарно производство по принцип не са преклузивни. При липса на ясно изразена воля в приложимите правни актове за ограничаване, с цел правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания, на времето, през което администрацията може да предприема действия, тези срокове представляват преди всичко правило за добра администрация, налагащо на институцията надлежно да проведе дисциплинарното производство и да действа така, че всяко следващо процесуално действие да се извършва в разумен срок спрямо предходното (вж. в този смисъл решения от 12 септември 2000 г., Teixeira Neves/Съд, T-259/97, EU:T:2000:208, т. 123 и от 17 март 2015 г., AX/ЕЦБ, F-73/13, EU:F:2015:9, т. 174).

178 При това положение несъблюдаването на разумен срок може да обоснове отмяната на административно решение само когато изтичането на прекомерно дълъг период от време може да има значение за самото съдържание на решението (вж. в този смисъл решение от 10 април 2019 г., AV/Комисия, T-303/18 RENV, непубликувано, EU:T:2019:239, т. 87 и цитираната съдебна практика). Това е така и когато изтичането на прекомерно дълъг период от време е засегнало възможността на заинтересованите лица да се защитят ефективно (вж. решение от 7 юни 2018 г., Winkler/Комисия, T-369/17, непубликувано, EU:T:2018:334, т. 34 и цитираната съдебна практика).

179 В разглеждания случай жалбоподателят не твърди нито че ЕЦБ е имала намерение да направи преклузивни сроковете, предвидени в членове 8.3.15—8.3.17 от Правилата за персонала, нито че продължителността на производството е навредило на защитата му.

180 Що се отнася до задължението за полагане на грижа, прието е също така, че извършеното от съответната институция нарушение поради липсата на бързина може да ангажира отговорността ѝ за причиненото евентуално увреждане, но само по себе си то не може да засегне законосъобразността на обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от 13 юли 2018 г., Curto/Парламент, T-275/17, EU:T:2018:479, т. 104 и 105).

181 Следователно осмото основание, а именно твърдението за нарушение на изискването за разумен срок и неизпълнение на задължението за полагане на грижа, в разглеждания случай не може да се уважи по отношение на искането за отмяна.

9. Деветото основание: неизпълнение на задължението за мотивиране

182 Според жалбоподателя мотивите на решението за уволнение не са достатъчни. Поради посочената в точка 101 по-горе причина това основание не трябва да се разглежда, доколкото с него се оспорват конкретно мотивите на решението за уволнение в частите, засягащи физиотерапевтичните грижи и разписките от аптеки.

183 При това положение трябва да се припомни, че въпросът дали в решение, по-специално на ЕЦБ, за налагане на санкция на един от нейните служители задължението за мотивиране е изпълнено, трябва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на неговия контекст, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя — в случая областта на дисциплинарната отговорност. В това отношение, макар Изпълнителният съвет да е длъжен да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обосновка на решенията му, както и съображенията, накарали го да ги приеме, от него все пак не се изисква да обсъжда всички фактически и правни въпроси, повдигнати в хода на производството. Във всички случаи решението е достатъчно мотивирано, когато е издадено в познат за съответния служител контекст, който му дава възможност да разбере значението на взетата спрямо него мярка (вж. решение от 17 март 2015 г., AX/ЕЦБ, F-73/13, EU:F:2015:9, т. 189 и цитираната съдебна практика). Ако обаче, както в разглеждания случай, наложената санкция в крайна сметка се окаже по-тежка от предложената от Дисциплинарния комитет, трябва да се приеме, предвид присъщите за всяко дисциплинарно производство изисквания, че в решението на ЕЦБ трябва да се уточнят мотивите, които са я накарали да се отклони от даденото становище от нейния дисциплинарен комитет (вж. в този смисъл решение от 17 март 2015 г., AX/ЕЦБ, F-73/13, EU:F:2015:9, т. 190 и цитираната съдебна практика).

184 В разглеждания случай контекстът, в който е прието решението за уволнение, е бил много добре познат на жалбоподателя, по-специално като се има предвид съдържанието на многобройните изложени от него писмени и устни бележки в хода на дисциплинарното производство на 13 февруари, 9 март, 17 октомври и 8 ноември 2017 г., 30 април и 14 септември 2018 г., и 31 януари 2019 г.

185 Освен това в решението за уволнение се отчитат твърденията за допуснати от жалбоподателя нарушения, становището на Дисциплинарния комитет, различните действащи правила и разпоредби в ЕЦБ, които според Изпълнителния съвет жалбоподателят е нарушил, както и причините, поради които е стигнал до това заключение. От жалбата освен това е видно, че жалбоподателят действително е разбрал тази информация.

186 Жалбоподателят обаче твърди по-специално, че в решението за уволнение не се дава отговор на неговите бележки относно погасяването по давност на дисциплинарното преследване (вж. т. 128 по-горе).

187 В решението за уволнение обаче има позоваване на становището на Дисциплинарния комитет, за което жалбоподателят е знаел, а в това становище се излагат причините, поради които предвид член 8.3.2 от Правилата за персонала според ЕЦБ дисциплинарното производство не е било погасено по давност.

188 По-нататък, според жалбоподателя, дори да се допусне, че деянията са доказани, в решението за уволнение не се обяснява достатъчно защо ЕЦБ е наложила много по-строга санкция от предлаганата от Дисциплинарния комитет, и по-специално защо предвид обстоятелства, които са идентични с разгледаните от този комитет, според ЕЦБ отношението на доверие е било непоправимо прекъснато.

189 Това оплакване не е основателно. От решението за уволнение е видно, че за разлика от Дисциплинарния комитет според Изпълнителния съвет жалбоподателят е поискал възстановяване на суми по разписки за фармацевтични разходи и по фактури за училищно подпомагане, които не са били истински и верни, и че случаите на неизпълнение на задълженията на жалбоподателя, що се отнася до подаването на тези искания за възстановяване, съответно са с по-широк обхват и по-тежки, отколкото самото представяне на съмнителни фактури за физиотерапия, на които се позовава този комитет.

190 В точка 97 по-горе действително бе прието, че преследването за деянията, свързани с фактурите за физиотерапия и фармацевтичните разписки, е било погасено по давност към момента на започване на дисциплинарното производство. Според постоянната съдебна практика обаче задължението за мотивиране на решенията представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт (вж. решение от 24 септември 2015 г., Италия и Испания/Комисия, T-124/13 и T-191/13, EU:T:2015:690, т. 82 и цитираната съдебна практика).

191 Освен това, и отново за разлика от Дисциплинарния комитет, Изпълнителният съвет приема, че по-скоро ниската степен и малкото старшинство на жалбоподателя не могат да имат никакво смекчаващо отражение върху задължението му да действа честно и почтено при подаването на исканията за възстановяване.

192 Накрая, ЕЦБ обяснява, че всяка част от случая е довела до непоправима загуба на доверието ѝ у жалбоподателя. В това отношение тя акцентира върху факта, че доверието в нея като институция, отговаряща за паричната политика и банковия контрол, се основава на репутацията ѝ като модел на ефикасна и отговорна администрация, управлявана от почтен персонал, и посочва, че поведението на жалбоподателя именно може да накърни репутацията ѝ.

193 Следователно деветото основание трябва да се отхвърли по същество.

10. Десетото основание, изтъкнато при условията на евентуалност: нарушение на принципа на пропорционалност

а) Предварителна бележка

194 В самото начало трябва да се отбележи, че противно на наименованието му, в десетото основание не се твърди само, че в разглеждания случай не е спазен принципът на пропорционалност. Всъщност жалбоподателят по същество извежда непропорционалния характер на уволнението си, първо, от фактическата ирелевантност и неточност на утежняващите обстоятелства, на които се позовава Дисциплинарният комитет, второ, от незаконосъобразността и ирелевантността на онези, които са взети предвид допълнително от Изпълнителния съвет, трето, от несъобразяването от Изпълнителния съвет на понятието за смекчаващи обстоятелства, що се отнася до посочените от Дисциплинарния комитет, и четвърто, от неотчитането от ЕЦБ на редица смекчаващи обстоятелства, които изтъкнал в хода на производството. Следователно с оплакванията си жалбоподателят не критикува пряко непропорционалния характер на санкцията. Жалбоподателят по-скоро го извежда както от неточността на някои факти, така и от грешки в преценката на други факти и в тяхната квалификация като утежняващи обстоятелства, а също и от грешки при прилагане на правото, и накрая, от липсата на пълен анализ на всички обстоятелства, които могат да се окажат смекчаващи.

195 При това положение трябва да се припомни, че Общият съд упражнява пълен контрол върху истинността на фактите и върху правилното прилагане на релевантните правни норми (вж. т. 160 и 161 по-горе).

196 Освен това съдът на Съюза упражнява и пълен контрол върху квалификацията на фактите (вж. в този смисъл решения от 21 юни 2012 г., BNP Paribas и BNL/Комисия, C-452/10 P, EU:C:2012:366, т. 102 и от 7 ноември 2013 г., Cortivo/Парламент, F-52/12, EU:F:2013:173, т. 41) с оглед на обективни правни понятия. Той по-специално упражнява такъв контрол по въпроса дали определен факт попада в обхвата на правните понятия „утежняващи обстоятелства“ или „смекчаващи обстоятелства“.

197 Накрая, въпреки че в Условията за работа не се предвижда фиксирано съотношение между посочените в тях дисциплинарни санкции и различните видове неизпълнения на задължения, допуснати от длъжностните лица, и че в тях не се уточнява доколко наличието на утежняващи или смекчаващи обстоятелства трябва да се отчита при избора на санкцията, спазването на член 47 от Хартата предполага, че „наказание“, наложено от административен орган, който самият не отговаря на предвидените в този член условия, каквото в разглеждания случай е положението с Изпълнителния съвет, подлежи на последващ контрол от правораздавателен орган, който разполага с правомощия да прецени изцяло пропорционалността между нарушението и санкцията (вж. решение от 15 май 2012 г., Nijs/Сметна палата, T-184/11 P, EU:T:2012:236, т. 85 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл решение от 9 септември 2010 г., Andreasen/Комисия, T-17/08 P, EU:T:2010:374, т. 146 и 147; ЕСПЧ, 31 март 2015 г., Andreasen с/у Обединено кралство и 26 други държави — членки на Европейския съюз, CE:ECHR:2015:0331DEC002882711, т. 73). Въз основа на това съдът на Съюза проверява по-специално дали претеглянето на утежняващите и смекчаващите обстоятелства от дисциплинарния орган е извършено пропорционално (решение от 16 март 2004 г., Afari/ЕЦБ, T-11/03, EU:T:2004:77, т. 203).

б) Първото оплакване на жалбоподателя

198 За да докаже наличието на нарушение на принципа на пропорционалност, жалбоподателят оспорва утежняващото обстоятелство, отбелязано от Дисциплинарния комитет и впоследствие от Изпълнителния съвет, че не е предложил да върне изцяло или частично спорните суми.

199 Трябва да се припомни, че според Дисциплинарния комитет жалбоподателят не е изпълнил задълженията си със самото неоснователно получаване на възстановяването на сумите по фактурите за физиотерапия, но пък той приема, че деянията, свързани с фармацевтичните разписки и фактурите за училищно подпомагане, не са доказани в достатъчна степен. Поради това Дисциплинарният комитет отчита като утежняващо обстоятелство за жалбоподателя само факта, че не е предложил да върне неправомерно получените суми, ограничавайки се до тази от 56 041,09 EUR, съответстваща на възстановяването по фактурите на предполагаемия физиотерапевт B.

200 В решението за уволнение Изпълнителният съвет обаче приема, че на жалбоподателя в продължение на няколко години са възстановявани сумите по всички спорни фактури и разписки. В този контекст след това той посочва, че към утежняващите обстоятелства, установени от Дисциплинарния комитет, трябва да се добави фактът, че жалбоподателят изобщо не е отговорил на доверието, което ЕЦБ му е гласувала (вж. в това отношение т. 207 и сл. по-долу).

201 Поради това, предвид цялото решение за уволнение, извършената от Изпълнителния съвет твърде сбита препратка към утежняващите обстоятелства, отчетени от Дисциплинарния комитет, трябва да се разбира като отнасяща се до факта, че жалбоподателят не е предложил да върне всички получени от него суми, включително получените като възстановяване по фактурите за училищно подпомагане.

202 След като това уточнение бе направено, в подкрепа на оплакването си жалбоподателят най-напред твърди, че не е трябвало да връща сумата от 56 041,09 EUR, тъй като фактурите за физиотерапия били истински и верни.

203 Този довод обаче е ирелевантен, тъй като Изпълнителният съвет отчита като утежняващо обстоятелство факта, че жалбоподателят не е върнал сумите, свързани именно с фактурите за училищно подпомагане (вж. т. 201 по-горе), и че в решението за уволнение е можел да приеме, че всяка от трите части от преписката, засягащи случаи на неизпълнение на задължения във връзка с искания за възстановяване на разходи, предвид финансовите правомощия на Банката, е засегнала необратимо доверието, което последната му е гласувала (вж. т. 99 по-горе).

204 След това жалбоподателят оспорва констатацията, че изобщо не е предложил връщане. Той твърди, че за да се приключи производството, е предложил да плати на ЕЦБ равностойността на препоръчаната санкция от Дисциплинарния комитет, а именно временно намаляване на възнаграждението с 400 EUR за период от дванадесет месеца, тоест 4800 EUR. ЕЦБ обаче е могла да не вземе предвид това предложение, което е било твърде далеч от разглежданите суми, дори да се сведат до сумата от 29 070 EUR, представляваща извършените възстановявания по фактурите за училищно подпомагане.

205 Накрая, жалбоподателят напразно твърди, че е оказал пълно съдействие на работата на Дисциплинарния комитет. Това съдействие, ако се допусне, че е доказано, по никакъв начин не смекчава факта, че не е предложил да върне въпросните суми. То освен това се оспорва от ЕЦБ.

206 Следователно ЕЦБ правилно е могла (вж. т. 196 по-горе) да отчете като утежняващо обстоятелство за жалбоподателя факта, че не е предложил да върне неоснователно получените суми.

в) Второто оплакване на жалбоподателя

207 Жалбоподателят оспорва утежняващите обстоятелства, които ЕЦБ е отчела в решението за уволнение, допълвайки вече отбелязаните от Дисциплинарния комитет.

208 Жалбоподателят счита, първо, че Изпълнителният съвет не е можел да отчете като утежняващо обстоятелство факта, че е предал гласуваното му от ЕЦБ доверие, тъй като тази констатация не можела да се отдели от самите случаи на неизпълнение на задължения, за които бил упрекнат.

209 Трябва да се припомни, че утежняващото обстоятелство не е елемент от състава на съответното нарушение, за чието установяване е необходимо да се докажат материални и евентуално нематериални елементи. Ето защо то не служи за характеризиране на нарушението като такова, а се отразява на размера на наказанието, след като нарушението се докаже, за да се отчете тежестта на деянията в тяхната цялост и с оглед на всички тях да се осигури репресивният и възпиращ ефект на санкцията.

210 В решението за уволнение Изпълнителният съвет упреква жалбоподателя, че не е изпълнил задължението си за лоялност към ЕЦБ, че не е изпълнил задължението си да зачита нейните общи ценности и в професионалния и личния си живот да се държи по начин, който съответства на статута ѝ на институция на Съюза, че трайно не е изпълнявал задължението си да защитава финансовите интереси на институцията и че е поставил в риск репутацията на Банката. В допълнение Изпълнителният съвет отчита като утежняващо обстоятелство факта, че жалбоподателят изобщо не е отговорил на доверието, което ЕЦБ му е гласувала.

211 Задължението за лоялност действително има отражение върху запазването на лична връзка на доверие между съответната институция и длъжностните лица от нея, която връзка обуславя запазването на трудовото правоотношение. Това задължение изисква длъжностните лица не само да се въздържат от постъпки, уронващи престижа на службата и дължимото на институцията и нейните органи уважение, но и да демонстрират поведение, което не поражда никакво съмнение, за да може съществуващите връзки на доверие между тази институция и самите тях да останат постоянно съхранени (решение от 19 май 1999 г., Connolly/Комисия, T-34/96 и T-163/96, EU:T:1999:102, т. 128). От това обаче не следва, че всякакво нарушение на задължението за лоялност системно води до загуба на това доверие и съответно до уволнение като неизбежен резултат. Нарушението може да е само случайно или пък само леко или безобидно. В този случай прекъсването на трудовото правоотношение би било несъвместимо с обстоятелството, че в Условията за работа не се определя фиксирано съотношение между различните видове неизпълнения на задължения и възможните дисциплинарни санкции.

212 Поради това прекъсването на връзката на доверие не е елемент от състава на дисциплинарното нарушение, изразяващо се в липса са лоялност, а е утежняващо обстоятелство, дължащо се на особено увреждащата и тежка степен на това неизпълнение на задължения, особено ако длъжностното лице или служителят е демонстрирал пълно неуважение към институцията.

213 В разглеждания случай деянията, свързани с възстановяването на суми по фактурите за училищно подпомагане, впрочем изобщо не са случайни, а са извършвани в продължение на няколко години, както самият жалбоподател признава.

214 Ето защо ЕЦБ правилно квалифицира в разглеждания случай като утежняващо обстоятелство факта, че жалбоподателят изобщо не е уважил доверието, което тя му е гласувала.

215 Второ, жалбоподателят се оплаква, че ЕЦБ е посочила като утежняващо обстоятелство факта, че ниската степен и малкото старшинство нямат никакво отражение върху способността на членове на персонала да извършват по своя собствена инициатива прости проверки при обстоятелства като разглежданите в случая. Според жалбоподателя това твърдяно утежняващо обстоятелство отново не може да се отдели от самите нарушения, за които му се търси отговорност. Жалбоподателят освен това твърди, че в разглеждания случай не е имало никаква причина да се извършват такива проверки.

216 Това оплакване обаче почива на неправилно тълкуване на решението за уволнение. Противно на твърденията на жалбоподателя, Изпълнителният съвет не е приел, че неговите ниска степен и малко старшинство могат да допринесат за установяване на утежняващо обстоятелство, а за разлика от Дисциплинарния комитет отказва да ги отчете като смекчаващо обстоятелство. Във всички случаи в член 45, пето тире от Условията за работа действително се посочва, че степента и старшинството трябва да се вземат предвид при определянето на санкцията. Банката обаче е могла да приеме, че ниската степен и малкото старшинство не съставляват смекчаващо обстоятелство в разглеждания случай, защото такава степен и такова старшинство не оправдават неизвършването от съответния служител по негова инициатива на прости проверки, които не изискват специална компетентност, и защото всяко разумно предпазливо лице би ги извършило при обстоятелствата в разглеждания случай, които е трябвало да породят съмнение в правото на възстановяване на разходваните суми.

217 Що се отнася до твърдението, че в разглеждания случай нямало никаква причина да се извършва каквато и да било проверка, то означава оспорване на съществуването на обстоятелствата, от които ЕЦБ заключава, че фактурите на възпитателката C не са истински и верни. Следователно то се припокрива с шестото основание, за което бе решено да се отхвърли по същество.

218 Трето, жалбоподателят оспорва възможността ЕЦБ да отчете като утежняващо обстоятелство факта, че доверието в него е поставено под въпрос, въпреки че то било запазено чрез положителния изход от водените срещу него наказателни производства, и по-специално чрез дадената публичност на решението от 18 октомври 2017 г. на Landgericht Frankfurt am Main (Областен съд Франкфурт на Майн), с което е оправдан за престъпленията измама и подправка на документи, що се отнася до фактурите за физиотерапия.

219 Същевременно, отделно от липсата на уточнения от жалбоподателя каква публичност е дадена на решението на Landgericht Frankfurt am Main (Областен съд Франкфурт на Майн), ЕЦБ е могла да приеме, че деянията са можели да засегнат нейната репутация и преди всичко доверието в нея като финансова институция. Съгласно член 45, второ тире от Условията за работа ЕЦБ впрочем може да отчете като утежняващи обстоятелства именно риска, на който поведението на член на персонал излага почтеността, репутацията или интересите на институцията, без да е длъжна да доказва дали външни за нея лица са знаели за поведението на съответното лице, и ако това е така, колко са те (вж. по аналогия решение от 10 юни 2016 г., HI/Комисия, F-133/15, EU:F:2016:127, т. 204 и цитираната съдебна практика).

220 Също така, противно на твърденията на жалбоподателя, ЕЦБ е могла да отчете като утежняващо обстоятелство факта, че той е действал срещу финансовите интереси на институцията, които при това е бил длъжен да защитава. Всъщност, достатъчно е в това отношение да се констатира, че неоснователните искания на жалбоподателя за възстановяване на суми неизбежно са имали отражение върху финансите на ЕЦБ, която в крайна сметка е поемала тези разходи.

г) Третото оплакване на жалбоподателя

221 Според жалбоподателят Изпълнителният съвет е пренебрегнал ролята, която играят смекчаващите обстоятелства, твърдейки, че отчетените такива от Дисциплинарния комитет по никакъв начин не намаляват загубата на доверие на ЕЦБ към него.

222 В разглеждания случай Дисциплинарният комитет е отчел като смекчаващи обстоятелства ниската степен и малкото старшинство на жалбоподателя, липсата на предходни дисциплинарни нарушения и невъзможността да бъде сигурен, че дружеството A е щяло да откаже възстановяването на сумите по фактурите за B, ако печатът „Kosmetikerin“ не бил забравен върху първата от тях.

223 Без да пренебрегва естеството им на смекчаващи обстоятелства, Изпълнителният съвет обаче е могъл да приеме, че тези обстоятелства в никакъв случай не компенсират загубата на доверие на ЕЦБ към жалбоподателя.

224 По-специално, от точка 216 по-горе е видно, че за разлика от Дисциплинарния комитет Изпълнителният съвет е могъл да откаже да отчете ниската степен и малкото старшинство на жалбоподателя като смекчаващо обстоятелство. Освен това в член 45, осмо тире от Условията за работа действително се посочва, че при избора на дисциплинарна санкция трябва да се вземе предвид поведението на члена на персонал през цялата му кариера. Тази разпоредба обаче не поставя непременно прекъсването на връзката на доверие в зависимост от наличието на повторно нарушение. Прекъсването може да се дължи само на едно деяние или постъпка. Като се има предвид мисията на ЕЦБ, в разглеждания случай Изпълнителният съвет впрочем е могъл легитимно да наблегне на изискваната безупречност от всеки служител от финансова гледна точка.

д) Четвъртото оплакване на жалбоподателя

225 Според жалбоподателя предвид трябва да се вземат смекчаващите обстоятелства, които изложил пред Дисциплинарния комитет и в бележките си от 30 април 2018 г. и които ЕЦБ не отчела.

226 Жалбоподателя изтъква, първо, страданията, които неговото семейство и той трябвало да изтърпят през цялото производство, по време на което бил временно отстранен от длъжност. Той твърди също, че има право да си върне вътрешния мир и да може да възстанови доброто си име.

227 Продължителността на дисциплинарно производство обаче не фигурира сред елементите, посочени в член 45 от Условията за работа като смекчаващи обстоятелства, и е ирелевантна за определянето на дисциплинарната санкция, която съгласно този член трябва да бъде пропорционална на тежестта на извършеното нарушение (вж. по аналогия решение от 10 юни 2016 г., HI/Комисия, F-133/15, EU:F:2016:127, т. 200).

228 Освен това жалбоподателят не обосновава своето оплакване. Той не представя конкретни доказателства, уточняващи страданията, които семейството му и той са изтърпели поради воденото производство и неговата продължителност, по-специално защо те да са надхвърлили безпокойството и несигурността, неизбежно предизвиквани от наказателни и дисциплинарни производства и които ЕЦБ е трябвало да отчете като смекчаващо обстоятелство.

229 Жалбоподателят също така не развива оплакването, че имал право да си върне вътрешния мир и да възстанови доброто си име. Това се отнася специално за контекста на настоящото основание, което, изтъкнато при условията на евентуалност и сведено до оспорване на пропорционалността на санкцията, предполага, че дисциплинарното нарушение е доказано.

230 Второ, жалбоподателят се позовава на твърде добрата равносметка за работата му в ЕЦБ и твърди, че това е трябвало да се отчете като смекчаващо обстоятелство.

231 От точка 224 по-горе обаче следва, че Изпълнителният съвет е могъл да приеме, че доверието на ЕЦБ към жалбоподателя е загубено, въпреки обстоятелството че деянията, за които е упрекнат, съставляват неговото първо неизпълнение на задължения.

232 В останалата част жалбоподателят само представя доклади за оценяване, явно изготвени в края на 2008 г. и 2010 г., и на кратка преценка, съдържаща се в електронно писмо от 29 септември 2011 г. Тези доказателства не доказват по какъв начин е служил най-общо между 2011 г. и временното му отстраняване от длъжност на 21 октомври 2014 г., считано от която дата повече не е оценяван.

233 Следователно ЕЦБ правилно не отчита равносметката за работата на жалбоподателя в нея като смекчаващо обстоятелство (вж. т. 196 по-горе).

234 Трето, жалбоподателят упреква ЕЦБ за неотчитането на факта, че не е имал намерение да пренебрегне служебните задължения, че не е действал в личен интерес и че институцията не е понесла никаква вреда.

235 Съгласно член 45, трето тире от Условията за работа степента на преднамереност е един от елементите, които ЕЦБ трябва да вземе предвид, за да определи дисциплинарната санкция.

236 От съвместния анализ на третото и седмото основание и на шестото основание, както и от точка 216 по-горе обаче следва, че ЕЦБ е могла да приеме, че от съдържанието на фактурите за училищно подпомагане е можело да се заключи, че те не са истински и верни, че обективните обстоятелства в случая, пораждащи съмнения в правото на възстановяване на сумите по тези фактури, са налагали да се направят прости проверки, които жалбоподателят е можел да извърши, и че също като всяко разумно предпазливо лице той е трябвало поне да уведоми администрацията и да ѝ съдейства.

237 При това положение Изпълнителният съвет правилно е могъл (вж. т. 196 по-горе) да не отчете като смекчаващо обстоятелство липсата на преднамереност у жалбоподателя.

238 Същото се отнася за твърдението на жалбоподателя, че няма личен интерес, след като се е ползвал от спорните възстановявания.

239 Това се отнася и за непонасянето от ЕЦБ на никаква вреда, тъй като жалбоподателят не е можел да не знае, че възстановяването на училищните разходи е за сметка на ЕЦБ. Освен това, отделно от имуществената вреда, от анализа на второто оплакване, направено от жалбоподателя в рамките на това основание, следва, че ЕЦБ правилно е могла да приеме, че поведението му е могло да засегне нейната репутацията и съответно доверието в нея като финансова институция (вж. т. 219 по-горе), нанасяйки ѝ по този начин и неимуществена вреда.

240 Четвърто, жалбоподателят се позовава на неотчитането от ЕЦБ на факта, че не му е било отправяно никакво предупреждение, въпреки че извършването на спорните деяния е продължило ясно и видимо за ЕЦБ в период от четири години, що се отнася до фактурите за училищно подпомагане.

241 Тази част от случая обаче засяга искания за възстановявания, подадени през 2010 г., 2012 г., 2014 г. и януари 2017 г. От анализа на второто основание впрочем следва, че Дисциплинарният комитет разкрива деянията едва през март 2017 г. по повод задълбочен анализ на личното дело на жалбоподателя, който извършил във връзка с частите от случая, засягащи фактурите за физиотерапия и разписките от аптеки. Освен това след няколко допълнителни издирвания ЕЦБ връчва на жалбоподателя проекта на бъдещия доклад № 2 на 19 юни 2017 г., тоест само около три месеца след разкриването. При това положение Банката не може да бъде упреквана, че не е отправила предупреждение до жалбоподателя във връзка с фактурите за училищно подпомагане.

242 Жалбоподателят твърди също, че деянията, свързани с фактурите за физиотерапия и фармацевтичните разписки, са извършвани в петгодишен период без повече предупреждения.

243 Последният довод обаче е ирелевантен, тъй като ЕЦБ е могла да приеме, че всяка от трите части от случая, дори и разглеждани поотделно, необратимо е накърнила доверието, стоящо в основата на отношенията ѝ с персонала (вж. т. 99 по-горе), и съответно, че частта от случая, засягаща фактурите за училищно подпомагане, където няма никаква незаконосъобразност, е достатъчна за обосноваването на решението за уволнение.

е) Заключение по десетото основание и по искането за отмяна

244 От гореизложеното следва, че направените от жалбоподателя оплаквания в рамките на неговото десето основание трябва да се отхвърлят по същество и че той съответно не е доказал непропорционалността (вж. т. 197 по-горе) на решението за уволнение.

245 Следователно десетото основание трябва да се отхвърли по същество.

246 Тъй като частичното уважаване по същество на второто основание не е достатъчно, за да се обоснове отмяната на решението за уволнение, нито съответно решението, с което се отказва да се възобнови производството (вж. т. 100 по-горе), и тъй като никое друго основание не бе уважено по същество, искането за отмяна трябва да се отхвърли изцяло.

Б. Второто искане в жалбата: Общият съд да разпореди възстановяването на жалбоподателя на длъжност

247 С второто си искане жалбоподателят иска от Общия съд да разпореди възстановяването му на длъжност.

248 Това искане обаче трябва да се отхвърли като направено пред правораздавателен орган, който не е компетентен да се произнесе по него, тъй като Общият съд не следва да дава разпореждания на администрацията (вж. в този смисъл определение от 22 септември 2016 г., Gaki/Комисия, C-130/16 P, непубликувано, EU:C:2016:731, т. 14 и цитираната съдебна практика). Освен това, като се има предвид отхвърлянето на искането за отмяна, съответно трябва да се отхвърли и това искане (вж. в този смисъл определение от 25 май 2011 г., Meierhofer/Комисия, F-74/07 RENV, EU:F:2011:63, т. 69).

В. Третото искане в жалбата: поправяне на вредата, която жалбоподателят твърди, че е понесъл

249 Жалбоподателят иска от Общия съд да осъди ЕЦБ да поправи неимуществената вреда, която понесъл и която оценява ex æquo et bono на 20 000 EUR.

250 Трябва да се припомни, че отговорността на институция, служба, орган или агенция на Съюза може да се ангажира при изпълнение на съвкупност от условия, а именно неправомерност на поведението, в което те са упрекнати, реално настъпване на твърдяната вреда и наличие на причинно-следствена връзка между това поведение и твърдяната вреда, като тези три условия са кумулативни (вж. решение от 3 октомври 2019 г., DQ и др./Парламент, T-730/18, EU:T:2019:725, т. 47 и цитираната съдебна практика).

251 Що се отнася до условието поведението да е неправомерно, трябва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика самото искане за обезщетение, направено заедно с лишено от всякакво правно основание искане за отмяна, е лишено от такова основание, ако е тясно свързано с последното (решения от 30 септември 2003 г., Martínez Valls/Парламент, T-214/02, EU:T:2003:254, т. 43 и от 28 февруари 2018 г., Paulini/ЕЦБ, T-764/16, непубликувано, EU:T:2018:101, т. 86).

252 Ето защо, след като искането за отмяна бе отхвърлено като лишено от всякакво правно основание (вж. т. 246 по-горе), трябва да се отхвърли и искането за обезщетение, доколкото е обосновано с твърдяната „груба“ формулировка на решението за уволнение, с факта, че последното се основавало на твърдяно необратимо накърняване на отношенията на доверие, без ЕЦБ да обяснила защо това доверие да е непоправимо накърнено, и с накърняването на репутацията на жалбоподателя, произтичащо от обжалваните решения.

253 Жалбоподателят обаче обяснява вредата си и с неизвестността, в която се оказал поради неоснователно дългото провеждане на производството.

254 Макар нарушението на изискването за разумен срок по принцип да не може да обоснове отмяната на решение, взето след приключването на административно производство (вж. т. 178 по-горе), това нарушение същевременно може да се вземе предвид при разглеждането на искането за обезщетение (вж. в този смисъл решение от 10 април 2019 г., AV/Комисия, T-303/18 RENV, непубликувано, EU:T:2019:239, т. 87 и цитираната съдебна практика).

255 В това отношение трябва да се припомни, че дисциплинарното производство поставя всяко длъжностно лице в положение на несигурност за професионалното му бъдеще, като непременно му причинява известен стрес и известно безпокойство, и че когато тази несигурност продължава прекомерно дълго, силата на стреса и безпокойството нараства над степента, която може да бъде обоснована (решение от 13 януари 2010 г., A и G/Комисия, F-124/05 и F-96/06, EU:F:2010:2, т. 147) и по принцип може да причини неимуществена вреда.

256 В разглеждания случай обаче трябва да се припомни, що се отнася до причинно-следствената връзка, че съдебната практика е установена в смисъл, че жалбоподателят трябва да докаже наличието на пряка и сигурна причинно-следствена връзка между допуснатата от съответната институция грешка и твърдяната вреда (решения от 28 септември 1999 г., Hautem/ЕИБ, T-140/97, EU:T:1999:176, т. 85 и от 5 юли 2011 г., V/Парламент, F-46/09, EU:F:2011:101, т. 158). Следователно упрекваното поведение трябва да бъде решаващата причина за вредата (определение от 31 март 2011 г., Mauerhofer/Комисия, C-433/10 P, непубликувано, EU:C:2011:204, т. 127 и решение от 8 ноември 2018 г., Cocchi и Falcione/Комисия, T-724/16 P, непубликувано, EU:T:2018:759, т. 96).

257 В подкрепа на искането си за обезщетение жалбоподателят представя медицинско свидетелство от 30 октомври 2017 г., в което с едно изречение прогресивното развитие на безсъние, загуба на тегло и главоболие у жалбоподателя се приписва на „създаденото от ЕЦБ положение в работата“.

258 За да се прецени доказателствената стойност на това свидетелство, предвид трябва да се вземат всички обстоятелства по случая.

259 В това отношение трябва по-специално да се отбележи, че макар за жалбоподателя да е съществувала опасност от налагане на дисциплинарна санкция, считано от временното му отстраняване от длъжност на 21 октомври 2014 г. до решението за уволнение, взето на 7 май 2019 г., срещу него едновременно са се водили няколко наказателни производства. Така, срещу жалбоподателя се е водело предварително разследване по обвинение в измама и подправка на документи по смисъла на член 263, параграф 1 и член 267 от германския

наказателен кодекс във връзка с фактурите за физиотерапия (вж. т. 7 по-горе). Тези две престъпления са били наказуеми с лишаване от свобода до пет години. На 16 октомври 2014 г. също така е претърсено жилището му. Впоследствие в обхвата на предварителното разследване е включена частта от случая, отнасяща се за фармацевтичните разписки. На 12 септември 2016 г. прокуратурата изготвя обвинителен акт срещу жалбоподателя, с който, макар производството в частта относно фармацевтичните разписки да е прекратено, той все пак е обвинен официално в измама и подправка на документи за частта относно фактурите за физиотерапия и е изправен пред наказателен съд (вж. т. 7 по-горе). С решението от 18 октомври 2017 г. на Landgericht Frankfurt am Main (Областен съд Франкфурт на Майн) жалбоподателят е оправдан за тези деяния (вж. т. 14 по-горе). В същото време обаче жалбоподателят е преследван за измама във връзка с фактурите за училищно подпомагане. Той е уведомен за приключването на засягащите го наказателни производства едва с писмо на прокуратурата от 30 април 2019 г. (вж. т. 23 по-горе), с което му е съобщено, че производството по тази последна част от случая е прекратено.

260 Следователно срещу жалбоподателя са водни наказателни производства, включително с претърсване на дома, и той е бил изправен пред предизвикващата тревога перспектива да бъде осъден от наказателен съд през цялата продължителност на спорното производство, която той счита за неразумна.

261 Трябва освен това да се отбележи, че през цялото дисциплинарно разследване и в рамките на настоящото производство по обжалване жалбоподателят особено настоятелно твърди, че ЕЦБ е трябвало временно да спре тази процедура и да не я приключва, докато не узнае изхода от наказателните производства. Следователно жалбоподателят непременно е считал, че последните имат първостепенно значение в неговия случай.

262 От ЕЦБ обаче не може да се търси отговорност за продължителността на националните наказателни производства.

263 Също така в този контекст единственото представено от жалбоподателя медицинско свидетелство от 30 октомври 2017 г., което не е подробно, в което няма каквато и да било анамнеза и в което дори не се намеква за наказателните производства, не е достатъчно доказателство за това, че решаващата причина за посочените в него безсъние, загуба на тегло и главоболие е несигурността, свързана с продължителността на дисциплинарното производство.

264 С оглед на гореизложеното се налага изводът, че жалбоподателят, който носи тежестта на доказване (вж. т. 256 по-горе), не е доказал надлежно наличието на причинно-следствената връзка между твърдяното неправомерно поведение на ЕЦБ и претендираната от него вреда. Както обаче бе посочено в точка 256 по-горе, тази връзка е едно от кумулативните условия, които трябва да бъдат изпълнени, за да може да се ангажира отговорността на институция.

265 Поради това искането за обезщетение на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

266 Следователно жалбата на жалбоподателя трябва да се отхвърли изцяло.

Г. Искането на ЕЦБ Общият съд да изслуша жалбоподателя, неговата съпруга, децата му и евентуално B

267 ЕЦБ иска от Общия съд при необходимост да призове като свидетели жалбоподателя, неговата съпруга, децата му и евентуално предполагаемия физиотерапевт B, за да ги изслуша по повод фактурите за физиотерапия или поне да изслуша в това отношение жалбоподателя в качеството му на страна в спора.

268 Тъй като бе прието, че преследването за деянията, свързани с тези фактури, е погасено по давност (вж. т. 89 по-горе), това искане не следва да се уважава.

IV. По съдебните разноски

269 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 135, параграф 1 от същия правилник, когато справедливостта изисква това, Общият съд обаче може да реши страна, която е загубила делото, да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, само част от съдебните разноски на другата страна и дори да не бъде осъдена да ги заплаща. Освен това съгласно член 135, параграф 2 от посочения правилник Общият съд може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението на спечелилата страна, включително преди образуване на съдебното производство.

270 В разглеждания случай, видно от точки 82 и 89 по-горе, ЕЦБ е провела докрай дисциплинарното производство и е приела, че жалбоподателят не е изпълнил задълженията си в частите от случая, свързани с фактурите за физиотерапия и разписките от аптеки, въпреки настъпилата давност при тях.

271 При това положение посочените в точка 269 по-горе разпоредби ще бъдат приложени справедливо, ако жалбоподателят бъде осъден да понесе, освен направените от него съдебни разноски, три четвърти от съдебните разноски на ЕЦБ, а тя бъде осъдена да понесе останалата една четвърт от направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **DI понася направените от него съдебни разноски и три четвърти от съдебните разноски на Европейската централна банка (ЕЦБ), а тя понася останалите направени от нея съдебни разноски.**

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 юни 2021 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелства, предхождащи спора . . . 2

II. Производство и искания на страните . . . 5

III. От правна страна . . . 6

А. Първото искане в жалбата: отмяна на обжалваните решения . . . 6

1. Предварителни бележки . . . 6

2. Първото основание: липса на компетентност на издателя на обжалваните решения . . . 7

3. Второто основание: нарушение на член 8.3.2 от Правилата за персонала и на принципа на правна сигурност . . . 10

а) Императивен или не е едногодишният срок . . . 10

б) Въпросът дали преследването за деянията е погасено по давност . . . 11

1) Понятието „разкриване на деянията“, определящо началото на едногодишния давностен срок . . . 11

2) Евентуалното погасяване по давност на дисциплинарното производство за фактурите за физиотерапия . . . 12

3) Евентуалното погасяване по давност на дисциплинарното производство за разписките за фармацевтични разходи . . . 14

4) Евентуалното погасяване по давност на дисциплинарното производство за фактурите за училищно подпомагане . . . 14

в) Заключение по второто основание . . . 16

4. Третото и седмото основание: съответно, от една страна, нарушение на максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ и на принципа на добра администрация, както и неизпълнение на задължението за полагане на грижа, и от друга страна, нарушение на правото на презумпция за невиновност и на член 48 от Хартата . . . 16

а) Нарушение на максимата „дисциплинарното производство изчаква наказателното“ . . . 16

б) Нарушението на правото на презумпция за невиновност и на член 48 от Хартата . . . 17

в) Нарушението на принципа на добра администрация и неизпълнението на задължението за полагане на грижа . . . 21

г) Заключение по третото и седмото основание . . . 21

5. Четвъртото основание: нарушение на член 8.3.7 от Правилата за персонала и на принципа на безпристрастност, залегнал в член 41 от Хартата 21

а) Първото оплакване на жалбоподателя 21

б) Второто оплакване на жалбоподателя 23

в) Третото и четвъртото оплакване на жалбоподателя 24

г) Заключение по четвъртото основание 24

6. Петото основание: нарушение на правото на защита 24

7. Шестото основание: явни грешки в преценката 25

а) Предварителна бележка 25

б) Непълното проучване на обстоятелствата по случая, грешките в преценката на доказателствата и грешката при прилагане на правото, опорочаващи частта от случая, отнасяща се за фактурите за училищно подпомагане 25

8. Осмото основание: нарушение на изискването за разумен срок и неизпълнение на задължението за полагане на грижа 27

9. Деветото основание: неизпълнение на задължението за мотивиране 28

10. Десетото основание, изтъкнато при условията на евентуалност: нарушение на принципа на пропорционалност 30

а) Предварителна бележка 30

б) Първото оплакване на жалбоподателя 31

в) Второто оплакване на жалбоподателя 32

г) Третото оплакване на жалбоподателя 34

д) Четвъртото оплакване на жалбоподателя 35

е) Заключение по десетото основание и по искането за отмяна 37

Б. Второто искане в жалбата: Общият съд да разпореди възстановяването на жалбоподателя на длъжност 37

В. Третото искане в жалбата: поправяне на вредата, която жалбоподателят твърди, че е понесъл 37

Г. Искането на ЕЦБ Общият съд да изслуша жалбоподателя, неговата съпруга, децата му и евентуално В 40

IV. По съдебните разноски 40